

howto

จกบค้ำกบควมร้ำรวย

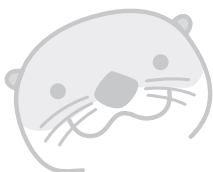
Attribute of Money

จม คม

เวยบ

วภยภ จภนรพภนร

แบปภ

กตลอจอ่าน

ก ภ ร อ ำ น ค ี อ ร ภ ก ภ ร ำ น ที่ ส ำ ค ญ

คนไม่ร้ภนภสอภจใช้ชภวภได้ไม่สภคภวภสภยภนภ

แต่คนที่ไม่ภคภวภร้ภนภร้ภนภภนภภนภภนภ

ไม่ภคภนภภนภภนภภนภ

สภนภนภภนภภนภภนภ

- อลัน ภรภนสเปน

คำนำสำนักพิมพ์

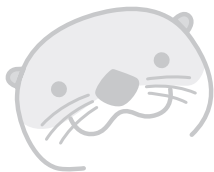
หากคุณเป็นคนหนึ่งที่ใช้เงินแบบเดือนชนเดือน บริหารเงินไม่เป็นจนไม่มีเงินเก็บ หรืออยากลงทุนอะไรสักอย่าง แต่ไม่รู้ช่องทาง หนังสือเล่มนี้คือคำตอบ

จิม คิม ผู้เขียน เติบโตมาในครอบครัวที่ยากจน และต้องดิ้นรนเพื่อหาเลี้ยงตัวเองไปวัน ๆ ก่อนจะได้เข้างานกลายเป็นนักธุรกิจผู้ประสบความสำเร็จมหาศาล ในระหว่างทางเขาได้เรียนรู้ “คุณสมบัติของเงิน” อย่างละเอียด และเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่า การหาเงินมีความหมายอย่างไร เงินขับเคลื่อนไปอย่างไร ทำไมเงินถึงหายไป เงินไหลไปอยู่ที่ไหน เงินทำหน้าที่อะไร หรือแม้กระทั่งเงินทั้งเรื่องรอยได้ไว้บ้าง

จิม คิม อธิบายให้เราเข้าใจง่ายขึ้นว่า **เงินก็เปรียบเสมือนบุคคล** ที่มีความรู้สึกนึกคิดเป็นของตัวเอง ถ้าเราใส่ใจและระวังกับการใช้เงิน เงินก็จะซาบซึ้ง และชักชวนเงินอื่นให้เข้ากระเป๋าผู้เป็นเจ้าของ ในทางกลับกัน ถ้าได้เงินนั้นมาด้วยวิธีทุจริต ใช้จ่ายอย่างสุรุ่ยสุร่าย หรือไม่รู้จักรวางแผน เงินก็จะหนีหายไปอย่างรวดเร็ว และสร้างความวอดวายเพื่อเป็นบทลงโทษ โดยเนื้อหาข้างในจะรวบรวมข้อคิด ประสบการณ์ หรือวิสัยทัศน์เกี่ยวกับเรื่องเงินในทุกแง่มุมไม่ว่าจะเป็น

- ความสามารถสี่ประการสำหรับคนที่อยากเป็นเศรษฐี
- ลักษณะพิเศษสามประการของคนที่ได้กำไรจากหุ้น
- มีคนสามประเภทยามเกิดวิกฤติทางการเงิน
- กฎห้าข้อของการสร้างเงินต้นร้อยล้าน
- คำถามสิบเอ็ดข้อวัดทักษะความสามารถของผู้ชนะในเกมการลงทุน

เชื่อเหลือเกินว่า หากได้อ่านหนังสือเล่มนี้จบ ทุกปัญหาเกี่ยวกับเงินของคุณจะหมดไป

ทดลองอ่าน

howto

สารบัญ

unนำ ... 1

- ๑ เงินคือบุคคล ... 5
- ๑ ผมงลงทุนกับผู้บริหารที่เก่งกว่าตัวเอง ... 8
- ๑ ความลับของดอกเบียทบต้น ... 11
- ๑ พลังของรายได้ที่เข้ามาอย่างสม่ำเสมอ ... 15
- ๑ เงินมีแรงดึงดูด ... 18
- ๑ ในจังหวะที่เสี่ยงมาก กลับเสี่ยงน้อยที่สุด ... 21
- ๑ การปฏิบัติต่อเงินของผู้อื่นกับการปฏิบัติต่อเงินของตัวเอง ... 24
- ๑ ได้รับมรดก 10,000 ล้านบาท
แต่ต้องทำตามคำสั่งเสียว่าห้ามใช้หมดเด็ดขาด ... 27
- ๑ ถ้าอยากรวยไวๆ จะไม่มีวันได้รวยไวๆ ... 30
- ๑ ผู้เชี่ยวชาญด้านเศรษฐศาสตร์
สามารถคาดเดาสภาพเศรษฐกิจได้จริงไหม ... 32
- ๑ คนที่ไปบริษัทซัมซุงเพื่อซื้อหุ้นซัมซุง ... 35
- ๑ โชคของเรา เปลี่ยนไปตามคำที่ใช้เรียกผู้อื่น ... 38
- ๑ โชคที่เกิดขึ้นเสมอคือความสามารถ
ความล้มเหลวที่เกิดขึ้นตลอดคือนิสัย ... 41
- ๑ ความจริงผ่านข่าว วิธีแบ่งแยกข้อมูลการลงทุน ... 44
- ๑ เงินแต่ละก้อน มีกระแสเวลาแตกต่างกัน ... 48
- ๑ ไม่ได้ใส่ไข่ลงในตะกร้าใบเดียว แต่ทำไมไข่ถึงแตกหมด ... 51
- ๑ วิธีเป็นเศรษฐีสามประการ ... 54
- ๑ เหตุผลที่ไม่สามารถเก็บเงินได้ ... 58
- ๑ วิธีที่ทำให้รู้ว่า เราไม่มีความรู้ทางการเงินเพียงพอ ... 61

- ๑๑ ลักษณะพิเศษสามประการของคนที่ได้กำไรจากหุ้น ... 70
- ๑๒ ต้องหาเงินได้เท่าไรถึงจะเรียกว่าเป็นบุคคลร่ำรวย ... 75
- ๑๓ สิ่งที่ผมทำทุกวัน เพื่อรักษาทรัพย์สินตัวเองไว้ ... 79
- ๑๔ ความจนโหดร้ายกว่าที่คิด ... 84
- ๑๕ มีคนสามประเภทยามเกิดวิกฤติทางการเงิน ... 87
- ๑๖ ถ้าผมย้อนกลับไปในวันวัยหนุ่มอีกครั้ง แล้วอยากรวยขึ้น ... 90
- ๑๗ ปัญหาเริ่มต้นขึ้นจากความรู้พื้นฐานทางวิชาการ ... 93
- ๑๘ ถ้าอยากเป็นคนรวย มีสิ่งหนึ่งที่เราทำได้ตั้งแต่ตอนนี้ ... 96
- ๑๙ ในอนาคตหุ้นจะราคาขึ้นใหม่ ... 99
- ๒๐ มูลค่าที่ซ่อนอยู่ในค่าเช่าสินทรัพย์ของผู้คน ... 101
- ๒๑ ลงทุนอสังหาริมทรัพย์หรือหุ้นดีกว่ากัน ... 104
- ๒๒ เมื่อไหร่วันประกาศเอกราชของเราจะมาถึงกันนะ ... 107
- ๒๓ ความสามารถสี่ประการในการจัดการเงิน ... 109
- ๒๔ ผมจะไม่ลงทุนกับเรื่องพวกนี้ ... 113
- ๒๕ การประกันภัยไม่ใช่การออมเงิน ... 115
- ๒๖ ชะยะที่สวดยงาม ... 121
- ๒๗ เวลาวิเคราะห์เศรษฐกิจ ต้องละทิ้งความเชื่อทางการเมือง ... 124
- ๒๘ กฎห้าข้อของการสร้างเงินต้นร้อยล้าน
การเทน้ำลงกระบอกสูบเพื่อเพิ่มแรงให้กับเงินทุนก้อนแรก ... 127
- ๒๙ หนี้ดี หนี้เสีย ... 132
- ๓๐ จงเฝ้าสงสัยต่ออิทธิพลของผู้อื่นบนโลกนี้เสมอ ... 136
- ๓๑ เวทมนตร์เจ็ดประการในการหาเงิน ... 138

- ๑ มีสองวิธีที่จะทำให้พนักงานบริษัทร่ำรวยขึ้น ... 140
- ๑ โค้ช (การจัดสรรสินทรัพย์) หรือนักกีฬา (ตำแหน่ง) สำคัญกว่ากัน ... 145
- ๑ เราต่อรองกับธนาคารได้ ... 149
- ๑ คนที่มีความสามารถในการจับมีดที่ตกแล้ว ... 151
- ๑ นักบัญชีที่แตกฉานงบการเงิน น่าจะเก่งเรื่องการลงทุนด้วยใช่ไหม ... 155
- ๑ วิธีสอนให้ลูกเป็นคนรวย ... 163
- ๑ ถ้ายังเก็บหุ้นบริษัทซัมซุงเอาไว้ ... 167
- ๑ มารยาทสากลกับการก้าวขึ้นสู่เวทีระดับนานาชาติ ... 170
- ๑ กลยุทธ์ถอนตัวของคุณคืออะไร ... 173
- ๑ สุดท้ายแล้วธุรกิจคือ การทำอสังหาริมทรัพย์ร่วมกับการเงิน ... 176
- ๑ คนเก่งก็ตกหลุมพรางได้ ... 180
- ๑ วิธีที่จะไม่ถูกหลอกหลวง ... 184
- ๑ หัวเย็น เท้าอุ่น ไม่กินอิม ... 191
- ๑ คุณสมบัติของความร่ำรวย ... 193
- ๑ วิธีทำให้ช้อนเป็อนดินเอาชนะช้อนทองคำ ... 196
- ๑ เปอร์ (PER) ของธุรกิจคุณอยู่ที่เท่าไร ... 200
- ๑ สวรรค์สร้างอภิมหาเศรษฐี ... 204
- ๑ คนหนุ่มสาวที่ไฝฝืนจะสร้างธุรกิจเป็นของตัวเอง
จงเริ่มจากการทำงานในบริษัทขนาดเล็ก ... 206
- ๑ ทักษะและการเรียนรู้ ... 209
- ๑ ยังมีธุรกิจน่าสนใจอีกมากมาย ... 211
- ๑ นักธุรกิจเป็นอาชีพเดียวที่ให้อิสรภาพกับตัวเองได้ ... 214
- ๑ เงินมีลักษณะต่างกัน ... 217
- ๑ เคล็ดลับการปฏิบัติตัวต่อพ่อแม่พี่น้องเมื่อคุณร่ำรวยขึ้นแล้ว ... 221
- ๑ คุณมีสิทธิ์ที่จะล้มเหลว ... 225

- ๑๑ การอ่านหนังสือทำให้รวยขึ้นได้จริงไหม ... 227
- ๑๒ ทำไมพระเจ้าถึงไม่ยุติธรรม ... 230
- ๑๓ ประธานชงผู้ไม่ยอมเลิกลงทุนกับภรรยาจอมหงุดหงิด ... 232
- ๑๔ คิดอย่างไรกับการร่วมหุ้นในธุรกิจ ... 236
- ๑๕ ถ้าไม่รู้เส้นทาง ให้เดินออกไปที่ถนนใหญ่ ... 238
- ๑๖ กฎควอเตอร์เตอร์ ... 241
- ๑๗ ต่อให้ภาวนาแค้ไหนก็เป็นคนรวยไม่ได้ ... 244
- ๑๘ รวบรวมทรัพย์สินเหมือนชวานา ลงทุนเหมือนชาวประมง ... 246
- ๑๙ นิสัยสี่ประการในการเก็บสะสมเงิน ... 248

บทส่งท้าย ... 252

ทดลองอ่าน

ไม่มีกฎยิ่งใหญ่ที่ช่วยให้ชีวิตประสบความสำเร็จ
มีแค่การรักษาสัญญาอย่างจริงจัง
การไม่โอ้อวด
และการมีน้ำใจไมตรีเท่านั้น
ที่เป็นเคล็ดลับเล็ก ๆ ไปสู่ความสำเร็จ

— จิม คิม

บทนำ

มนุษย์เราต้องการเงินเพื่อเป็นที่พึ่งให้ตัวเองในทางเศรษฐกิจ การจะเข้าใจคุณสมบัติของเงินได้ต้องใช้ความรู้หลากหลาย ทว่าไม่มีคุณสมบัติที่ความรู้เรื่องการจัดการเงินจะเพิ่มสูงขึ้นเป็นพิเศษ เพราะแม้เวลาจะผ่านไป ความรู้เรื่องการเงินของพวกเขายังเท่าเดิม ในบรรดาผู้คนที่ได้รับการยกย่องว่าฉลาดอาจมีมากกว่าครึ่งที่ไม่ชำนาญเรื่องเงิน ส่วนคนที่สร้างความมั่งคั่งได้สำเร็จก็ไม่มีเหตุผลที่จะต้องพูดถึงความลับนี้ให้ใครฟัง อีกทั้งความลับเรื่องการเงินของยุคสมัยหนึ่งอาจเป็นแค่องค์ความรู้ในอดีต เสมือนยาเม็ดที่หมดอายุไปแล้ว

การแก้ปัญหาเรื่องเงินนั้นสำคัญมาก เราต้องมีสติอย่างหนักแน่น เพราะถ้าปล่อยปละละเลย เงินก็จะมองข้ามตัวเราไปเช่นกัน หลายคนหวาดกลัวปัญหาเรื่องเงิน เลยพยายามเมินเฉยและหลีกเลี่ยงโดยอ้างว่าเงินเป็นแค่วัตถุทางโลก ซึ่งเสียหายไปถึงอนาคตของเราและครอบครัว สุดท้ายแล้วคนที่คิดแบบนี้ไม่มีทางหลุดพ้นไปจากสายบังเหียนของแรงงานชีวิตได้

ผมเกิดในครอบครัวยากจน มีพ่อทำงานใช้แรงงาน ท่านต้องทำงานทุกวันโดยไม่วันหยุดเพื่อครอบครัวของเรา ชีวิตในวัยเด็กต้องดิ้นรนเพื่อไม่ให้อดอยาก แต่ตอนนี้ผมกลายเป็นคนที่ต้องจ่ายเงินภาษีหลายล้าน

ให้แก่รัฐบาลเกาหลีกับสหรัฐอเมริกาทุกปี ตัวผมในวันนั้นมีสภาพไม่ต่างจากแรงงานป่ากีสถานผู้เดินทางมาจากหมู่บ้านในชนบทเล็กๆ แต่วันนี้กลายเป็นนักธุรกิจผู้ออกเดินทางไปทั่วโลก มีนักบัญชีและทนายความผู้จบจากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดรอเข้าพบเป็นประจำ จากคนที่เคยล้มเหลว ไม่กล้าเดินผ่านประตูไม้บานใหญ่ของร้านอาหารเกาหลีซึ่งขายเบะหมีเย็นชามและแค้หกดอลลารี กลายเป็นคนที่หาเงินในหนึ่งวันได้เท่ากับเงินเดือนหลายปีของพนักงานบริษัททั่วไป

ผมขยับจากชนชั้นรากหญ้าขึ้นมาสู่สังคมระดับสูง ประสบการณ์ที่ผ่านมาสอนให้ผมรู้จักคุณสมบัติของเงินอย่างละเอียด ตอนนี้อยู่บนตำแหน่งที่เข้าใจอย่างถ่องแท้ว่า การหาเงินมีความหมายอย่างไร เงินขับเคลื่อนไปอย่างไร ทำไมเงินถึงหายไป เงินไหลไปอยู่ที่ไหน เงินทำหน้าที่อะไร หรือแม้กระทั่งเงินทิ้งร่องรอยใดไว้บ้าง

อาจมีคนที่มองได้ทะลุปรุโปร่ง มีปัญญาและตรรกะเฉียบคมกว่าก่อตั้งธุรกิจใหญ่โตกว่า เข้าใจคุณสมบัติของเงินได้ลึกซึ้งกว่าผม ทว่าหนังสือที่ตีพิมพ์ส่วนใหญ่บนโลกนี้ล้วนเขียนโดยนักทฤษฎีผู้ไม่เคยหาเงินได้จริง ๆ มีนักเขียนมากมายหาเงินกับการเขียนหนังสือประเภทนี้ แต่จริง ๆ แล้ว ไม่มีคนที่มีความรู้เรื่องเงินดีคนไหนอยากนำความลับนี้มาเขียนหนังสือหรือครบ

คนที่ลวงรู้ความลับนี้มีไม่มากเท่าไร ผมเป็นคนหนึ่งที่ได้รับมอบหมายภารกิจนั้นราวกับถูกโชคชะตากำหนด

ถึงอย่างนั้นผมก็ยังกังวลใจอยู่หลายปีว่าจะลงมือเขียนหนังสือเล่มนี้ ผมอาจมีผลงานที่ตีพิมพ์แล้วหลายเล่ม แต่การเขียนบทความก็ยังเป็นเรื่องยากมาก ก่อนหน้านั้นผมเปิดอบรมหัวข้อ “คุณสมบัติของเงิน” กับผู้คนที่ทั่วไปที่โรงภาพยนตร์ คลิปวิดีโอประกอบในงานนี้จัดทำขึ้นโดยยูทูปเบอร์หลายคน ทว่าในบางจุดอธิบายต่างไปจากวัตถุประสงค์และความตั้งใจของผม แม้จะ

เงินคือบุคคล

หากบอกว่าเงินถือเป็นบุคคล (Person) ที่มีความคิด อารมณ์ และความตั้งใจไม่ต่างจากคน คงเป็นเรื่องยากที่ใครจะยอมรับ เพราะบุคคลหมายถึงตัวตน ซึ่งแต่ละคนมีความคิดเห็นเป็นของตัวเอง ทว่าเงินไม่มีความคิดเป็นของตัวเอง และเคลื่อนที่ไม่ได้ เป็นเพียงสิ่งประกอบขึ้นจากตัวเลข จึงเป็นเรื่องยากที่เราจะรู้สึกแบบนั้น แต่ในทางธุรกิจ บริษัทถือเป็นบุคคลประเภทหนึ่ง เรียกกันว่านิติบุคคล (Legal Person) คำนี้มีคำว่าบุคคลอยู่ด้วย นิติบุคคลสามารถฟ้องร้องและถูกฟ้องร้อง สามารถร่วมมือกันเจรจาต่อรองและคัดค้านได้ เสมือนเป็นบุคคลคนหนึ่ง

หากมองให้ลึกซึ้ง เงินถือเป็นบุคคลที่เห็นได้ชัดเจนและเป็นรูปธรรมกว่านิติบุคคล เงินบางประเภทชอบอยู่ร่วมกับผู้คน และเงินบางประเภทชอบอยู่แบบหลบซ่อนทั้งชีวิต เงินแต่ละประเภทจะกระจายไปตามที่ที่ตัวเองชอบ และมารวมตัวกันตามกระแส เงินชอบอยู่กับคนที่ยอมรับในคุณค่าของตัวเอง และนำพาความวอดวายมาแก่คนคนที่ใช้จ่ายตัวเองอย่างสะเพร่า คนที่ใช้จ่ายเงินก้อนเล็กก้อนน้อยตามอำเภอใจ พอรวบรวมเงินก้อนใหญ่ได้เมื่อไหร่ เงินก้อนนั้นก็อาจสูญหายไปในพริบตา ต่างจากเงินที่คอยอยู่เคียงข้าง คลอดลูก (ดอกเบี๋ย) คอยดูแลเจ้าของเป็นอย่างดี

เงินจึงถือเป็นบุคคล มีนิสัยใจคอเป็นของตัวเอง เงินจะไม่ยอมเข้าใกล้คนที่ใช้จ่ายอย่างสิ้นคิด เพราะนี่คือคุณสมบัติของเงิน ผมจึงนิยามว่าเงินเป็นบุคคล และอาจเน้นย้ำเรื่องนี้บ่อยๆ เพราะสิ่งนี้ทำให้ผมกลายเป็นคนมั่งคั่ง เนื่องจากได้เรียนรู้กฎการอาศัยอยู่ร่วมกับเงินในแบบ “ให้เงินเป็นบุคคลที่มีอารมณ์เป็นของตัวเอง” หวังว่าทุกท่านจะเข้าใจนะครับ

บางคนรักเงินมาก เก็บสะสมไว้แต่ในบ้าน ถ้าเงินนั้นมีโอกาสหลุดลอดออกไป ก็จะบอกกับเงินอื่นๆ ว่าเจ้าของเป็นคนขี้เหนียวมาก อย่ามาอยู่ด้วยกันเด็ดขาด เงินไม่ชอบช่วยเหลือคนที่ไม่เคารพตัวเองให้กลายเป็นเศรษฐีเงินที่ถูกรู้ใช้ไปในที่ที่ติดกับสิ่งที่มีคุณค่า จะซาบซึ้งที่ได้รับการดูแล และชักชวนให้เงินอื่นมาหาเจ้าของ ในทางกลับกันหากเจ้าของใช้เงินไปกับการเล่นพนันหรือร้านเหล้า เงินก็ทอดทิ้งเจ้าของไปอย่างไม่มีเยื่อ

เนื่องจากเงินมีตัวตนและอารมณ์เป็นของตัวเอง จะรักมากจนยึดติดเกินไปไม่ได้ เวลาได้กอดก็จะกอดให้หน้าใจ เวลาต้องปล่อยก็จะตัดใจปล่อยไป จะยึดตัวเองเป็นหลักไม่ได้ ต้องเคารพและขอบคุณเงิน คนที่มีหัวใจแบบนี้ เงินจะให้ออกไปเข้ามาใกล้ คอยปกป้องอยู่เคียงข้าง

เงินพร้อมดูแลคุณเสมอ โชคดีที่เงินไม่มีความรู้สึกฝึงใจ ไม่สนใจพฤติกรรมเมื่อวานของคุณ หากคุณเคารพเงินนับตั้งแต่วันนี้ เงินจะลบลืมทุกอย่าง ยอมเคารพคุณอีกครั้ง ดังนั้นขั้นแรกต้องยอมรับว่าเงินคือบุคคลปฏิบัติต่อเงินเหมือนเพื่อนคนหนึ่ง คอยแบ่งปันมิตรภาพดีๆ ให้ เมื่อเงินเริ่มประทับใจในตัวคุณ ที่ทำของเงินจะแปรเปลี่ยนไป อย่าใช้เงินก่อนเล็กก่อนน้อยอย่างมั่วซั่ว แต่ควรใช้เงินก่อนใหญ่ไปกับสิ่งที่เหมาะสม อย่าใช้เพื่อนคนนี้เกินตัวเพียงเพราะอยากโอ้อวด แต่จงพาไปอยู่ในที่ที่ดีพอ

เมื่อเจ้าของใช้เงินในอ้อมออกไปในที่ที่มีค่า ในสิ่งที่มีประโยชน์ เงินจะช่วยปกป้องเรากับคนที่เรารัก เงินที่ได้รับการดูแลเป็นอย่างดีจะเรียกเพื่อนๆ มาอยู่กับเจ้าของ เราไม่ใช่ทาสของเงิน และเงินไม่ใช่สิ่งที่เราครอบครอง ต่างฝ่ายต่างอยู่ในฐานะที่ต้องยกย่องกันและกัน ไม่มีใครอยู่เหนือหรือต่ำกว่า นี่คือการมั่งคั่งที่แท้จริง

เงินที่ไหลเข้ามาอยู่ในกระเป๋าของเศรษฐีใหม่หรือผู้มีอำนาจด้วยวิธีผิดกฎหมาย เช่น การลักพาตัวหรือข่มขู่ จะรอคอยวันแหกคอก แล้ว

ผมลงทุนกับผู้บริหารที่เก่งกว่าตัวเอง

ตอนอายุสามสิบกลาง ๆ ผมเคยลงทุนหุ้นและล้มเหลวอย่างรุนแรง โดยใช้วิธีดูรูปแบบการซื้อขายหุ้นที่ดีที่สุดผ่านข้อมูลพื้นฐานในอดีต ชื่อแม้กระทั่งโปรแกรมการลงทุน เพราะในเวลานั้นเชื่อมั่นว่า วิธีนี้จะทำให้ตัวเองหลุดพ้นจากความจนได้รวดเร็วที่สุด ผมคิดว่าตัวเองฉลาดและใจกล้ากว่าคนทั่วไป พอมองย้อนกลับไป สิ่งนั้นไม่ใช่การลงทุน แต่เป็นแค่การเก็งกำไร รู้สึกละลายเสมอที่ผลทำเรื่องโง่เขลาแบบนี้

สมัยนั้นความรู้ในการลงทุนของผมอ่อนแอเหมือนเด็กแบเบาะที่ยังไม่เข้าเรียนชั้นอนุบาลด้วยซ้ำ แต่หลงคิดไปเองว่าตัวเองเก่งขั้นเทพระดับปริญญาโท ผมอ่านหนังสือมากมาย และเข้าอบรมหลักสูตรศึกษาข้อมูลพื้นฐานในอดีต เพื่อคาดเดาผลลัพธ์ในอนาคต เมื่อหวนนึกถึงตัวเองในเวลานั้น ผมก็รู้สึกเสียดาย สิ่งที่เรียนรู้เป็นแค่การคาดเดาสภาพทรัพย์สินในอนาคต เทียบกับทรัพย์สินในปัจจุบันของบริษัทเหล่านั้น เงินของผมถูกละลายหายไปจนเกลี้ยง ผมไม่กล้าเล่นหุ้นอีกเลย กระทั่งประมาณห้าปีก่อนถึงได้กลับมาเล่นหุ้นอีกครั้ง ตลอดระยะเวลาห้าปีที่ผ่านมา ผมทำแค่ซื้อหุ้นเก็บไว้ ไม่เคยปล่อยขาย เวลามีคนถามว่าเล่นหุ้นไหม ผมจะตอบว่าไม่ได้เล่น เพราะไม่ใช่การลงทุนหุ้นตามปกติ ซึ่งเน้นการซื้อขายเก็งกำไร

ผมจัดการทรัพย์สินในธุรกิจสองวิธี นั่นคือ ใช้เลี้ยงบริษัทให้เติบโต และส่งเงินไปในที่ที่สร้างทรัพย์สินเพิ่มขึ้นได้ ช่วงหลายปีที่ผ่านมาบริษัทของผมอยู่ในจุดที่ไม่จำเป็นต้องเพิ่มเงินลงทุน จึงนำเงินส่วนนี้ไปลงทุนในบริษัทอื่นแทน ผมเป็นนักธุรกิจและผู้บริหารมาชั่วชีวิต แต่ยังมีผู้บริหารและผู้ก่อตั้งบริษัทมากมายที่มีฝีมือการทำงานเก่งกาจกว่าผม เมื่อเทียบความสามารถ

กันแล้ว ผมดูเป็นเด็กน้อยทันทีที่ นักบริหารและบริษัทต่าง ๆ กล้าลงทุนในตลาดที่ผมไม่กล้าเสี่ยง โชคดีที่บริษัทส่วนใหญ่เหล่านั้นจดทะเบียนอยู่ในตลาดหลักทรัพย์ ซึ่งหมายความว่า บุคคลทั่วไปสามารถซื้อหุ้นบริษัทเหล่านั้นได้เท่าที่ต้องการ จะซื้อร้อยดอลลาร์ พันดอลลาร์ หรือหลายหมื่นดอลลาร์ ภายในหนึ่งวันก็ได้ บริษัทยักษ์ใหญ่ทั่วโลกดำเนินธุรกิจแบบนี้เหมือนกันหมด

มีบริษัทหลายแห่งผลประกอบการเติบโตขึ้นทุกปี และบริหารงานยอดเยี่ยมมาก เวลาผมเป็นลูกค้าก็มักได้เห็นผู้บริหารฝีมือเยี่ยมมากมาย บริษัทเหล่านั้นเติบโตขึ้นและใหญ่โตกว่าบริษัทของผมมาก ทั้งยังมีทีมผู้บริหารนำทีม แน่نونว่าผู้บริหารที่เก่งกว่าผมย่อมบริหารบริษัทได้ดีกว่า จึงไม่มีเหตุผลที่จะต้องล้งเล็นการลงทุน

การลงทุนในตัวผู้บริหารที่เก่งกว่าตัวเอง เปรียบเสมือนการทำธุรกิจร่วมกัน ต่อให้อีกฝ่ายไม่ต้องการ ก็ต้องร่วมมือกันโดยปริยาย สิ่งที่ผมจำเป็นต้องทำมีแค่กำหนดนโยบายปันผล อัตราการปันผล กับราคาซื้อขายในช่วงเวลานั้น ราคาที่เหมาะสมขึ้นอยู่กับว่าซื้อหุ้นได้กี่หุ้น ไม่ใช่ซื้อได้เท่าไร ในโลกแห่งการลงทุนและวงการธุรกิจ เราสามารถร่วมลงทุนกับบริษัทและผู้บริหารที่ดีได้ นี่ไม่ใช่เรื่องผิดศีลธรรมและน่าอาย เป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจ และชอบธรรมด้วยกฎหมาย

ผมมักใช้บริการและเลือกซื้อผลิตภัณฑ์ที่ตัวเองถือหุ้น เพราะตอนนี้เท่ากับเป็นบริษัทของตัวเอง ผมสั่งซื้อรองเท้าไนกี้ (NKE) ผ่านแอมะซอน (AMZN) ด้วยคอมพิวเตอร์ไมโครซอฟท์ (MSFT) โดยจ่ายผ่านบัตรเครดิตวีซ่า (V) ซึ่งรับจากธนาคารเชสแบงก์ โทร.เรียกกูเบอร์ (UBER) ด้วยไอโฟน (AAPL) ไปสนามบิน ขึ้นเครื่องบิน เครื่องเดลต้าแอร์ไลน์ (DAL) ระวังไปบ้านวะเข้าคอสต์ (COST) ซื้อโค้ก (KO) หนึ่งล้ง แซ่ไว้ในตู้เย็นซิมซุง (005930) เป็นการดำเนินชีวิตอยู่ท่ามกลางบริษัทที่ตัวเองเป็นเจ้าของ ไม่ใช่แค่ผู้บริโภคร หรือคนที่ใช้สินค้าแต่ละอย่างหมดไปวัน ๆ โดยไม่จำเป็นต้อง

ความลับของดอกเบียยกบตัน

เทคนิคการลงทุนหนึ่งที่ยากมองข้ามไม่ได้เลย คือ พลังแห่งดอกเบียยกบตัน ดอกเบียยกบตันในตัวอักษรจีนมาจากคำว่า 利 (利) มีความหมายว่าดอกเบี้ย กับคำว่า 複 (複) มีความหมายว่าการทำซ้ำ หมายถึง การเพิ่มดอกเบี้ยเข้าไปในเงินต้นและดอกเบี้ย รวมถึงการเพิ่มดอกเบี้ยเข้าไปในดอกเบี้ยของดอกเบี้ยนั้น คำศัพท์ที่ตรงข้ามกับดอกเบียยกบตัน คือ ดอกเบียคงต้น ซึ่งเป็นการจ่ายดอกเบี้ยครั้งเดียวจากเงินต้นก้อนนั้น อธิบายดอกเบียยกบตัน ง่ายๆ ก็คือ เงินรวมระหว่างเงินต้นกับดอกเบี้ย ซึ่งได้รับผ่านดอกเบี้ยคงต้น ก่อนจะได้รับดอกเบียยกบตันอีกครั้ง

หากเราฝากเงินต้น 10 ล้านบาท ในระยะเวลา 5 ปี โดยได้ดอกเบี้ยยกบตัน 6 เปอร์เซ็นต์ต่อปี เมื่อผ่านไป 5 ปี เราจะได้รับเงิน 13 ล้านบาท แต่ในกรณีที่เราไม่ใช้ดอกเบี้ยเลย เมื่อเงินก้อนนั้นไปรวมกับเงินต้น เราจะได้รับดอกเบี้ยเพิ่มขึ้นเป็น 488,502 บาท แต่ในระยะเวลา 20 เดือน ดอกเบียก็จะเพิ่มขึ้นแล้ว บางคนอาจมองไม่เห็นความแตกต่าง แต่ถ้าเปลี่ยนให้เป็น 10 ปี ในระยะเวลา 87 เดือน จะได้ดอกเบี้ยเท่ากับ 2,193,967 บาท และถ้าขยายเวลาออกไปนานถึง 20 ปี จะได้รับกำไรเพิ่มขึ้นเป็น 11,102,045 บาท ซึ่งมากกว่าเงินต้นแล้ว ดังนั้นคนที่ฉลาดจะเลือกรับดอกเบี้ยแบบไตรมาส เพราะได้รับเงินสูงกว่าการรับดอกเบี้ยปีละหนึ่งครั้ง ซึ่งการรับดอกเบี้ยรายเดือนจะได้เงินดอกเบี้ยสูงขึ้นอีก

ทว่าในทางกลับกัน กรณีที่เราต้องคืนเงินที่กู้มาด้วยดอกเบี้ย โดยคิดด้วยอัตราดอกเบี้ยยกบตัน ผลลัพธ์จากการคำนวณจะน่ากลัวอย่างที่สุด ลองจินตนาการว่าตัวเองกำลังเปิดบัญชีธนาคารแบบติดลบดูสิครับ กรณีที่ยืม

เงิน 5 ล้านวอน ด้วยอัตราดอกเบี้ย 10 เปอร์เซ็นต์ต่อปี อัตราดอกเบี้ย
ในแต่ละเดือนจะเท่ากับ 41,667 วอน แต่ถ้าเราไม่ยอมจ่ายหนี้ ดอกเบีย
เดือนหน้าจะไม่ใช่แค่ 83,334 วอนอีกต่อไป แต่จะเพิ่มขึ้นอีก 347 วอน
กลายเป็น 83,681 วอน เพราะดอกเบี้ยถูกรวมเข้ากับเงิน 41,667 วอน
ในจุดนี้อาจมีคนคิดว่า “ก็แค่” 347 วอนเอง กับคนที่คิดว่า “ตั้ง” 347
วอนเนาะ ความต่างเพียงผิวเผินนี้ส่งผลอย่างยิ่งใหญ่ต่อการลงทุน รวมไปถึง
ความแตกต่างในทรัพย์สินกับความแตกต่างในชีวิตภายหลังด้วย

หากเราไม่จ่ายหนี้เลยในระยะเวลา 2 ปี เงินต้นกับดอกเบี้ยจะเพิ่มขึ้น
เป็น 6,051,525 วอน ดอกเบียทุกเดือนจะเปลี่ยนเป็น 54,429 วอน หลัง
จากผ่านไป 3 ปี เงินต้นจะกลายเป็น 6,685,199 วอน ส่วนดอกเบี้ย
จะเพิ่มขึ้นเป็น 55,710 วอน หนี้สินทั้งหมดในตอนนั้นทำให้ดอกเบี้ยพุ่งสูง
ถึง 13.4 เปอร์เซ็นต์ทันที ซึ่งเป็นผลจากเงินแค่ 347 วอนเท่านั้น เรามา
ดูตัวอย่างอื่นกันบ้างดีกว่า สมมติว่าเรากู้เงินซื้อบ้าน 30 ปี ด้วยดอกเบี้ย
ทบต้น 4 เปอร์เซ็นต์ ในราคา 300 ล้านวอน เงินรวมทั้งหมดจะอยู่ที่
990 ล้านวอน หากคำนวณโดยยึดว่า เราจ่ายหนี้ทุกเดือนเป็นระยะเวลา
30 ปี ในค่าจำนอง (Mortgage) ครั้งนี้ เงินจำนวน 2,760,000 วอน
ที่เราจ่ายไปแต่ละเดือนตลอด 21 ปี จะเท่ากับเป็นแค่ราคาดอกเบีย เงินต้น
จริงๆ จะถูกตัดในเดือนถัดไป ดอกเบียทบต้นจึงน่ากลัวกว่าที่คิด

ขนาดของทรัพย์สินจะเพิ่มขึ้นหรือลดลงขึ้นอยู่กับว่าดอกเบี้ยทบต้น
อยู่ข้างเราหรือเป็นศัตรูกับเรา ถ้าอยากให้ดอกเบี้ยทบต้นอยู่ข้างเรา
สิ่งแรกที่ต้องทำคือเข้าใจดอกเบี้ยทบต้นให้ถ่องแท้ ตามการวิจัยของ
มหาวิทยาลัยจอร์จวอชิงตัน ชาวอเมริกันแค่ 1 ใน 3 ตอบว่าตัวเอง
เข้าใจดอกเบี้ยทบต้น อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ ผู้ค้นพบกฎยิ่งใหญ่ของ
มวลมนุษยชาติ ยกย่องให้ดอกเบี้ยทบต้นเป็นสิ่งลึกลับอันดับ 8 ของโลก
วอร์เรน บัฟเฟตต์ (Warren Buffett) เป็นนักลงทุนผู้ได้รับผลประโยชน์
จากดอกเบี้ยทบต้นโดยตรง หากไม่มีดอกเบี้ยทบต้น ก็ยากที่เขาจะ

มาถึงจุดนี้ได้ ดอกเบี๊ยบต้นเป็นเรื่องง่าย และเป็นหลักสำคัญมากในการลงทุน หากนักลงทุนไม่นำดอกเบี๊ยบต้นมาใช้ จะจัดการกับความมั่งคั่งได้ยากมาก เนื่องจากดอกเบี๊ยบต้นมีประโยชน์สูงกว่าการลงทุนโดยตรง เมื่อเราเข้าใจดีแล้วว่า สามารถเปลี่ยนดอกเบี๊ยบต้นเป็นทรัพย์สินได้อย่างไร ก็ควรมีดอกเบี๊ยบต้นไว้เป็นผู้ช่วย มาลองดูข้อความในจดหมายที่วอร์เรน บัฟเฟตต์ ในวัย 34 ปี เขียนขึ้นเพื่อกองทุนบัฟเฟตต์พาร์ตเนอร์ชิปในปี 1964 กันเถอะครับ

“ในประเด็นที่ว่าภาพรวมของดอกเบี๊ยบต้นดูเหมือนจะตกยุค ผมอยากจะแนะนำโดยการเทียบเคียงกับผลงานศิลปะในปี 1540 พระเจ้าฟร็องซัวส์ที่ 1 แห่งฝรั่งเศส ได้ซื้อภาพโมนาลิซาของเลโอนาร์โด ดา วินชี ในราคา 4,000 เคน ในเวลานั้น 4,000 เคนมีค่าเท่ากับ 20,000 ดอลลาร์ ถ้าพระเจ้าฟร็องซัวส์ที่ 1 มีเหตุผลมากเพียงพอ นำเงินไปลงทุนด้วยอัตรากำไร 6 เปอร์เซ็นต์ หลังห้าร้อยปี แทนที่จะซื้อภาพนั้นเก็บไว้ ปัจจุบันเขาจะต้องมีทรัพย์สินมากกว่า 1,000,000,000,000 ดอลลาร์ อัตรากำไร 6 เปอร์เซ็นต์ต่อปี สามารถสร้างเงินล้านล้านดอลลาร์ได้ ซึ่งเป็นมูลค่าที่สูงกว่า 3,000 เท่าของปริมาณการตีพิมพ์ธนบัตรทั่วประเทศสหรัฐอเมริกา ณ เวลาปัจจุบัน”

บัฟเฟตต์เป็นคนที่เล็งเห็นประโยชน์ของดอกเบี๊ยบต้นตั้งแต่แรก เมื่อเขามีอายุ 50 ปี ก็กลายเป็นหนึ่งในเศรษฐีผู้ร่ำรวยที่สุดของสหรัฐอเมริกา ทรัพย์สินของเขา ณ ปัจจุบันในวัย 91 ปี เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ดอกเบี๊ยบต้นทำให้เขากลายเป็นมหาเศรษฐีผู้ยิ่งใหญ่ของโลก

ชีวิตของมนุษย์เราไหลผ่านกระแสแห่งกาลเวลาอย่างช้าๆ โดยมีสองสิ่ง ที่ส่งอิทธิพลยิ่งใหญ่ คือสนุ่กับดอกเบี๊ยบต้น หลังจากมีการประดิษฐ์สนุ่ สุขอนามัยของผู้คนก็ดีขึ้นมาก อายุโดยเฉลี่ยเพิ่มขึ้นอย่างก้าวกระโดด เช่นกัน หลังจากมีการใช้ดอกเบี๊ยบต้น ความมั่งคั่งก็พุ่งทะยานขึ้นอย่างสูงสุด

จงคบค้ากับความร่ำรวย

หากตอนนี้คุณเข้าใจความสำคัญของดอกเบี๊ยบที่บดต้นแล้ว การเตรียมตัว
ขั้นพื้นฐานสู่เส้นทางร่ำรวยก็ถือว่าจบลงแล้ว ยินดีด้วยครับ

พลังของรายได้ที่เข้ามาอย่างสม่ำเสมอ

ลองสมมติเล่น ๆ นะครับว่า คนสองคนมีรายได้ต่อปีเท่ากันคือ 50 ล้านบาท คนแรกหาเงินต่อเดือนได้ 4 ล้านบาทอย่างสม่ำเสมอ ส่วนอีกคนบางเดือนหาเงินได้มากกว่า 10 ล้านบาท แต่บางเดือนก็ไม่ได้เลยสักวอน ทว่าในแต่ละปีทั้งคู่หาเงินได้เท่ากันคือ 50 ล้านบาท จากสองกรณีนี้พลังของเงินนั้นค่อนข้างต่างกัน คุณภาพของรายได้คงที่จะดีกว่ารายได้ที่ไม่แน่นอน อีกทั้งเงินที่ดีพอจะสามารถเรียกเงินอื่นมาได้ง่ายกว่า รวมกันเป็นปีกแผ่นไม่กระจัดกระจาย มีพลังมากกว่าเงินที่เข้ามาแบบไม่ต่อเนื่อง คุณค่าแฝงซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับมูลค่าของเงินเช่นนี้ ทำให้อัตราส่วนราคาต่อกำไร (PER) เพิ่มขึ้น

ผมขอเปรียบเทียบให้คุณเห็นภาพชัดยิ่งขึ้น สมมติว่าเราต้องการปริมาณน้ำเพื่อเพาะปลูก 1,000 มิลลิลิตร ถึงแม้ว่าฝนจะตกลงมาในฤดูใบไม้ผลิ 500 มิลลิลิตรหนึ่งครั้ง และตกลงมาอีกครั้ง 500 มิลลิลิตรในฤดูใบไม้ร่วง ที่ดินบริเวณนั้นก็ไม่สามารถเพาะปลูกได้ เพราะถ้าไม่เกิดปัญหาน้ำท่วมก็เกิดปัญหาฝนแล้ง ในทางกลับกันหากมีฝนตกลงมาวันละ 10 มิลลิลิตรทุกวัน อย่างสม่ำเสมอ พืชพรรณจะออกรวงผลได้ดีกว่า ทะเลทรายแลงคอยส์ในประเทศบราซิลมีปริมาณน้ำฝนสูงถึง 1,600 มิลลิลิตรต่อปี ทว่าไม่มีสิ่งมีชีวิตใดเติบโตได้ เนื่องจากตลอดระยะเวลาหกเดือนมีฝนตกลงมาแค่ครั้งเดียว

สิ่งสำคัญอีกอย่างในการดำเนินธุรกิจคือกระแสเงินสด (Cash Flow) หมายถึง เงินสดทั้งหมดที่ไหลเข้าและออก ธุรกิจที่มีกระแสเงินสดไม่ดี ต่อให้มีกำไร ก็มีโอกาสูงที่จะไม่สามารถจ่ายเงินให้พนักงานได้ เพราะไม่รู้ตัว

ฝนจะตกลงมาเมื่อไหร่ พออย่างเข้าสู่ฤดูแล้ง ผลผลิตทางการเกษตรก็พากันล้มตาย เลือดในร่างกายของเราต้องไหลเวียนในระดับคงที่ แขนและขาถึงจะสามารถขยับเคลื่อนไหวได้ ระบบหายใจของเราก็ต้องทำงานคงที่เราถึงจะมีชีวิตปกติได้ เช่นกันเราจำเป็นต้องกินอาหารสม่ำเสมอ ถึงจะไม่อดตาย ในทางตรงกันข้าม หากใครคนหนึ่งกลั้นลมหายใจได้นานเกินกว่า 10 นาที เขาอาจเสียชีวิตทันที และต่อให้เราอัดเนื้อใส่ปากของคนที่ตายไปแล้ว เขาก็ไม่มีวันฟื้น

เงินก็มีลักษณะเช่นนี้ เราต้องรักษากระแสเงินสดให้คงที่ ถึงจะต่อลมหายใจของธุรกิจได้ การมีเงินเข้าอย่างสม่ำเสมอ เปรียบเสมือนการควบคุมมวลชนบนหมื่นนับแสนด้วยกองกำลังทหารหลักร้อยหรือบรรดาตำรวจซึ่งฝึกฝนมาอย่างเป็นระบบ สภาพคล่องนี้จะช่วยให้ชีวิตสิ้นไหลขึ้น

ระหว่างวางแผนทำธุรกิจหรือการค้า อย่าอิจฉาคนที่มียอดขายถล่มทลายในช่วงฤดูร้อนสูงถึง 10 ล้านบาทต่อวัน แต่จงอิจฉาร้านอาหารซึ่งมีเงินหมุนเวียนหลายแสนต่อวัน เพราะเงินที่ได้มา 10 ล้านบาทในฤดูร้อนเพียงครั้งเดียว ไม่ต่างจากขนมสลายใหม่ที่แค่แต่ละต้องเบา ๆ ก็ละลายหายไปจนหมด ส่วนเงินล้านบาทของร้านอาหารนั้นมันคง ไม่ต่างจากต้นเมเปิ้ลที่นำไปก่อสร้างอาคารได้ เจ้าของร้านผู้เอาแต่ต้อนรับคณะลูกค้าชาวจีนที่แวะเวียนผ่านมา แต่ละเลยลูกค้าประจำ ไม่ประสบความสำเร็จหรอกครับ

การมีรายได้ชั่วคราว หรือมีเงินไหลมาเทมาจำนวนมากในคราวเดียว จะดูเหมือนเยาะกว่ามูลค่าที่แท้จริง ดังนั้นเจ้าของเงินจะคิดว่าตัวเองหาเงินได้มาก ใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่ายตามใจชอบ ทำยที่สุดก็ไม่ได้เก็บสะสมไว้ ทั้งที่ไม่รู้ว่าเงินแบบนั้นจะเข้ามาอีกเมื่อไหร่ น้อยคนมากที่จะคิดได้และประหยัดอดออมไว้ เหมือนคนที่ถือเข็ม หากจู่ ๆ มีลูกโป่งลอยผ่านมาตรงหน้า เขาจะรู้สึกอยากเอาเข็มที่มูกโป่งให้แตกโดยไม่รู้ตัว นั่นละจิตใจมนุษย์

เงินมีแรงดึงดูด

ในทางฟิสิกส์แรงดึงดูดเป็นแรงที่สองวัตถุกระทำต่อกัน ตามทฤษฎีของนิวตัน “แรงดึงดูดคือแรงที่เกิดขึ้นระหว่างวัตถุที่มีมวลทุกชนิด” กล่าวคือ วัตถุสองชนิดที่มีมวลจะออกแรงดึงดูดซึ่งกันและกันเสมอ ขนาดของแรงแปรผันตรงกับมวล และแปรผกผันกับกำลังสองของระยะทางระหว่างวัตถุทั้งสอง หมายความว่ายิ่งวัตถุไกลกัน แรงดึงดูดก็จะยิ่งอ่อนแรงลง แต่ถึงจะห่างไกลแค่ไหนก็ยังส่งผลต่อกันอยู่ดี

เนื่องจากมนุษย์เราอาศัยอยู่บนโลกนี้ จึงไม่รู้ลึกถึงแรงดึงดูดมหาศาลหว่าในกรณีที่เราต้องการให้ยานอวกาศบินพ้นไปจากโลกนี้ ต้องใช้ความเร็วสูงถึง 40,000 กิโลเมตรต่อชั่วโมง ถึงจะเอาชนะอำนาจของแรงดึงดูดของโลกของเราที่มีน้ำหนักมากกว่าดวงจันทร์ เลยมีแรงดึงดูดสูงกว่า ดวงอาทิตย์มีขนาดใหญ่กว่าและหนักกว่าโลกมาก แม้จะอยู่ห่างไกลกัน แรงดึงดูดก็ยังส่งอิทธิพลมาถึงได้ ระบบสุริยะเป็นสิ่งยืนยันเรื่องแรงดึงดูดโดยตรง

เรื่องน้ำหนักสุรจรรยาก็คือ เงินก็มีแรงดึงดูดเช่นกัน เงินมีความสามารถในการดึงดูดเงินที่อยู่ใกล้ ๆ ยิ่งจำนวนเงินมากเท่าไร ก็ยิ่งส่งผลสูงเท่านั้น หากเราเชื่อมั่นว่าเงินเป็นวัตถุที่มีแรงดึงดูด ก็จะใช้เงินก้อนเล็กรวบรวมเงินก้อนใหญ่ได้

หนองน้ำเล็กๆ ที่ชื่อว่าคอม-นยองโซ ในหมู่บ้านซังจุก เมืองแทแบกแห่งจังหวัดคังวอน ไหลผ่านจังหวัดคังวอน ซุงบุก คยองกี โซล กลายเป็นแม่น้ำคัง ซึ่งมีความยาว 494 กิโลเมตร ก่อนจะไหลลงสู่ทะเลตะวันออก แม่น้ำแอมะซอนที่ปากน้ำมีความกว้าง 240 กิโลเมตร ทอดยาวถึง 6,679

กิโลเมตร มีปริมาณน้ำไหลผ่าน 209,000 ลูกบาศก์เมตรต่อวินาที จุดเริ่มต้นมาจากถ้ำธารในภูเขาเวนาโดมิสมี่แห่งเทือกเขาแอนดีส ทางตอนใต้ของประเทศเปรู

โลกใบใหญ่ที่เราอาศัยอยู่ เกิดขึ้นจากอนุภาคเล็ก ๆ ดึงดูดอนุภาคอื่น ก่อนที่ปริมาตรจะขยายใหญ่ขึ้น จนมีสภาพเท่ากับ 5,972,000,000,000,000,000,000,000 ตันในปัจจุบัน ถึงจะเป็นสิ่งที่เล็กมาก แต่ถ้าเราเข้าใจคุณสมบัติของแรงนั้น แล้วนำมาดึงดูดสิ่งต่าง ๆ รอบข้าง ก็จะขยายขนาดให้ใหญ่ขึ้นได้ เราสามารถใช้วิธีนี้ดึงดูดทรัพย์สินอื่นให้เข้ามารวมกับทรัพย์สินที่มีจนเพิ่มปริมาณได้

คนที่ตั้งใจว่าจะต้องเก็บเงินให้ได้ 1,000 ล้านบาท หากเขาได้เงินเดือน 3 ล้านบาท นั่นแสดงว่าต่อให้เขาไม่ใช้เงินเลย ทว่ากว่าจะเก็บเงินได้ตามเป้า ต้องใช้เวลานานถึง 27 ปี เป็นช่วงเวลาที่ยาวนานและยากลำบาก ซึ่งการอดออม แม้จะไม่เสียเงินลงทุนเลย แต่เงินที่หามาได้ 50 เปอร์เซ็นต์ ผ่านไป 50 ปีก็ยังคงมีจำนวนเท่าเดิม ดังนั้นหากเราเข้าใจเรื่องแรงดึงดูดของเงิน จะไม่คิดแค่ประหยัดเงินเท่านั้น ในบรรดาเศรษฐกิจระดับโลกทั้งหลายไม่มีใครเก็บสะสมเงินด้วยวิธีนี้ เพราะเท่ากับว่าเงินไม่มีการเคลื่อนไหวใด ๆ

การจะเก็บเงินให้ได้ 1,000 ล้านบาท สิ่งแรกที่ต้องทำคือมีเงิน 100 ล้านบาทก่อนแรกให้ได้ก่อน แน่หนอนว่าก่อนจะเก็บเงินได้ถึง 100 ล้านบาท เราจำเป็นต้องมีเงิน 10 ล้านบาทก่อนแรกให้ได้ เงิน 10 ล้านบาทนั้นอาจมาจากการเก็บออมเงินให้ได้เดือนละล้านบาทหรือมากกว่านั้น หลังครบหนึ่งปีเราจะมีเงินประมาณ 10 ล้านบาทพอดี ถ้าคะแนนความเหนียวยากในการเก็บเงิน 10 ล้านบาทก่อนแรกคือ 100 ความเหนียวยากครั้งต่อไปจะลดลงกว่าครึ่งแรก เพราะดอกเบี้ยจากเงิน 10 ล้านบาทก่อนนี้ จะช่วยสร้างทรัพย์สินผ่านการลงทุนให้

ในจังหวะที่เสี่ยงมาก กลับเสี่ยงน้อยที่สุด

ผู้ลงทุนจำเป็นต้องมีวิสัยทัศน์ต่ออนาคตเสมอ แก่นสำคัญของวิสัยทัศน์นั้นคือจะจัดการกับความเสี่ยงได้อย่างไร พวกเราอาจพอดาคเดาได้ว่า ทรัพย์สินใดหรือหุ้นตัวไหนราคาจะขึ้น แต่ถึงแม้การคาดเดานั้นจะถูกต้อง ความเสี่ยงก็ยังคงเท่าเดิม เพราะกำไรที่ได้ต่างกันออกไปตามจังหวะเวลาที่เข้าซื้อทรัพย์สินนั้นๆ ซึ่งต่อให้มูลค่าของทรัพย์สินใดเพิ่มขึ้น เราก็อาจไม่ได้รับผลประโยชน์เต็มเม็ดเต็มหน่วย เนื่องจากคุณภาพของเงินที่เราลงทุนไปไม่ดีพอ หรือไม่มีเวลารอคอยนานขนาดนั้น

เพชรแต่ละชนิดไม่ได้เหมือนกันทั้งหมด ทองคำแต่ละประเภทก็ไม่ได้มีลักษณะเดียวกัน เพชรสามารถแบ่งด้วยตัวอักษร D ถึง Z มีทั้งหมด 23 เกรด ส่วนเพชรสีแฟนซีก็อยู่คนละเกรดกับ Z และถูกแบ่งไว้อีกประเภทราคาก็ต่างกัน ทองคำถึงแม้จะมีน้ำหนักเท่ากัน แต่ราคาก็ขึ้นอยู่กับความบริสุทธิ์ของเนื้อทอง ในบรรดาเงินก็เช่นกัน มีเงินที่สามารถอดทนรอคอยการลงทุนระยะยาวได้ มีเงินที่รอคอยได้แค่หนึ่งปี มีเงินที่คุณภาพไม่ดีนักต้องถอนออกมาก่อนภายในระยะเวลาไม่กี่เดือน ดังนั้นต่อให้คาดเดาทิศทางการลงทุนได้ ก็มีผู้คนมากมายที่ไม่สามารถทำกำไรได้ หากเราอยากประสบความสำเร็จด้านการลงทุนอย่างยั่งยืนยาว จะต้องเข้าใจความเสี่ยงและสภาพการเงินของตัวเอง ณ ขณะนี้เสียก่อน

หลายคนเข้าใจว่า ถ้าความเสี่ยงสูง การขาดทุนจะสูงขึ้นตาม กลับกันหากความเสี่ยงน้อย การขาดทุนก็จะลดน้อยลงด้วย คล้ายกับสูตรคำนวณทั่วไปในวิชาคณิตศาสตร์เรื่องการบวกการคูณแบบง่าย ๆ ทว่ามีหลายกรณีที่ความเสี่ยงซับซ้อนกว่านั้น เหมือนในวิชาคณิตศาสตร์ที่ตัวเลขบางตัวยิ่งคูณ

ผลลัพธ์ที่ได้ยิ่งน้อยลง คนทั่วไปมักคิดว่า ความเปลี่ยนแปลงจะต้องก่อให้เกิดความเสี่ยงร้ายแรงในตลาด แต่ในหลายกรณีที่มีความเปลี่ยนแปลงแทบไม่ส่งผลกระทบต่อกำไร ความจริงมีคนไม่มากที่รู้ว่ายิ่งความเสี่ยงสูง เท่ากับสภาพตลาดในตอนนั้นความเสี่ยงได้ถูกลดทอนลงแล้ว หลายคนเข้าใจผิดว่า เราสามารถหาเงินได้มากสุดในตลาดหุ้นตอนที่มองไม่เห็นความเสี่ยง ทว่าหากจู่ๆ หุ้นเกิดตกกระนาว ความเสี่ยงจะเพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัวทันที ในระหว่างนั้นผู้คนจะกังวลว่า ความเสี่ยงจะสูงขึ้นอีกแค่ไหน ตลาดจะร่วงดิ่งลงอีกเท่าไร ทั้งยังไม่แน่ใจความเสียหายซึ่งอาจเกิดขึ้นในอนาคต เมื่อราคาลดลงฮวบฮาบแบบนี้ ก็พลอยไม่กล้าซื้อหุ้นเพิ่มอีก ทั้งที่จริงแล้วในจังหวะนี้เป็นช่วงที่ความเสี่ยงต่ำที่สุด

สรุปก็คือยามที่ตลาดหุ้นมีราคาสูง ผู้คนไม่หวั่นเกรงความเสี่ยง เป็นช่วงที่เสี่ยงที่สุด เพราะทุกอย่างอาจอันตรธานหายไปได้ในพริบตา หากร้ายแรงกว่านั้นก็อาจลุกลามเกิดเป็นวิกฤติฟองสบู่ ดังนั้นเราควรมีดวงตาที่มองเห็นความเสี่ยงอย่างทะลุปรุโปร่ง

วอร์เรน บัฟเฟตต์ กล่าวไว้ว่า “จงหวาดกลัวยามคนอื่นโลภ และจงโลภยามทุกคนหวาดกลัว” เขาคิดว่าจุดที่ทุกคนหวาดกลัวคือจุดที่ความเสี่ยงลดลงแล้ว

ท้ายที่สุดสถานการณ์อาจไม่ได้น่ากลัวเท่าที่คิด กลายเป็นโอกาสซื้อทรัพย์สินในราคาถูก เนื่องจากอยู่ในจุดที่ความเสี่ยงลดลงแล้ว ช่วงที่ผู้คนส่วนใหญ่ยังรู้สึกหวาดกลัว ไม่กล้าซื้ออะไร ความเสี่ยงลดลงต่ำที่สุด คุณอาจคาดไม่ถึงว่า เวลาที่เครื่องบินทุกลำปลอดภัยที่สุด คือหนึ่งสัปดาห์หลังเกิดข่าวอุบัติเหตุเครื่องบินร้ายแรงขึ้น เพราะทุกสายการบินจะพร้อมใจกันตรวจเช็คสภาพเครื่องบินของตัวเอง

จุดเด่นอีกอย่างของความเสี่ยงก็คือ ตัวอย่างในอดีตไม่มีอิทธิพลใดๆ ต่ออนาคต คนที่ยึดติดกับรูปแบบในอดีต จะไม่ยอมนึกถึงอนาคตใหม่ๆ หรือสถานการณ์ที่ยังไม่เกิดขึ้น เวลาเกิดสถานการณ์ต่างจากเดิม ก็จะไม่วิเคราะห์โดยโยงสถานการณ์นั้นเข้ากับอดีต ทว่าโลกเราเกิดสถานการณ์เลวร้ายสุดขีดที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อนอยู่บ่อยๆ คนที่ไม่เตรียมตัวให้พร้อมในโลกแห่งการลงทุนจะค่อยๆ หายไป ความเสี่ยงเป็นสิ่งที่ดำรงอยู่ยาวนาน แต่ปรากฏตัวในช่วงสั้นๆ คำกล่าวที่ว่า “โดยเฉลี่ย 10 ปีมีหนึ่งครั้ง” หรือ “ตกลงโดยเฉลี่ย 30 เปอร์เซ็นต์” อาจทำให้เห็นภาพความเสี่ยงคร่าวๆ แต่ข้อมูลพวกนี้ถือว่าไม่มีประโยชน์มากนัก เนื่องจากบางครั้งคำว่าโดยเฉลี่ยไม่มีความหมายเฉพาะเจาะจง และประเมินค่าแท้จริงไม่ได้ ถือเป็นการบินเบือนความจริง ดังนั้นเราไม่ควรนำการวิเคราะห์รูปแบบในอดีตมาใช้เป็นสมมติฐานความเสี่ยงในอนาคต การเข้าใจความเสี่ยงในเชิงปรัชญา อาจฟังดูมีเหตุผลมากกว่าด้วยซ้ำ

ความโลภเป็นต้นกำเนิดของความเสี่ยงที่แล่นไหลไปในฝูงชน เกิดเป็นฟองสบู่สวยงาม ก่อนจะกระเซ็นแตก ทว่าในช่วงที่เราจมอยู่ในความสิ้นหวังและความหวนถวิล ฤดูใบไม้ผลิจะเดินทางมาเยือนในที่สุด พระอาทิตย์ส่องแสงขึ้นอีกครั้ง สิ่งเหล่านี้ไม่มีหลักฐานในทางสถิติ และไม่ใช่วิธีแบบ แต่พวกเราทุกคนสามารถรับรู้ได้ ดังนั้นโปรดจำไว้ว่า ปลายทางของความโลภมีความพินาศรออยู่ และในความสิ้นหวังมีความหวังซ่อนอยู่

การปฏิบัติต่อเงินของผู้อื่น กับการปฏิบัติต่อเงินของตัวเอง

ทุกครั้งเวลาผมขับรถเข้าไปในลานจอดรถของห้างคอสโก้ จะต้องลงไป
เลื่อนรถเข็นซึ่งจอดอยู่สะเปะสะปะไปหลบ ณ มุมหนึ่งของลานจอดรถ
สมัยวัยรุ่นผมเคยทำงานบริหารซูเปอร์มาร์เก็ตมาก่อน ทุกปีจะมีรถเข็น
ที่ชำรุดและสูญหายมากกว่า 100 คัน เนื่องจากมีลูกค้านำรถเข็นกลับบ้าน
หรือไม่ก็นำไปจอดซุกไว้ตามมุมอับของลานจอดรถ ที่จำได้แม่นยำเพราะ
บริษัทต้องเสียเงินค่าซ่อมบำรุงรถเข็นพวกนี้มากกว่า 20,000 ดอลลาร์ต่อปี
ดังนั้นเวลาเป็นลูกค้า ผมจะไม่ใช้รถเข็นเหล่านี้อย่างละเอียด

มีคนที่รักลูกตัวเองมาก แต่ใจดำกับลูกคนอื่น ลูกตัวเองเลอะค่าเปรียบดัง
ทองคำ แต่ไม่เคยคิดว่าลูกสะใภ้หรือลูกเขยก็เป็นลูกสาวลูกชายสุดที่รักของ
ครอบครัวอื่นด้วย บางคนก็ปฏิบัติต่อเงินเช่นนี้ เงินของตัวเองใช้จ่ายอย่าง
ประหยัด ไม่กล้าสุรุ่ยสุร่าย แต่กลับไม่ใส่ใจเงินส่วนรวมกับเงินภาษีประชาชน
เวลาเพื่อนเลี้ยงข้าว จะขอให้เลี้ยงอาหารแพงๆ หรือไม่ก็แอบใช้เงินค่า
อาหารกลุ่มจ่ายค่าเหล้าให้แก่คนเพียงไม่กี่คน ส่วนกรณีที่หนักกว่าก็อาจ
ถึงขั้นทำลายข้าวของเครื่องใช้ซึ่งจัดซื้อมาด้วยเงินภาษี โกงเงินสนับสนุน
ของชาติ หรือเลี้ยงภาษี เงินส่วนรวม เงินภาษีประชาชน ค่าสมาชิก เงิน
ของเพื่อน เงินของพ่อแม่ ถือเป็นเงินของคนอื่น ทว่าการปฏิบัติต่อเงินของ
คนอื่นเท่ากับเป็นการปฏิบัติต่อเงินของตัวเอง เวลาเพื่อนจ่ายเงิน สั่งของ
แพง เวลาไปงานเลี้ยงสั่งเหล้าเพิ่ม พฤติกรรมเหล่านี้เป็นกระจกสะท้อนว่า
ตัวเรามองเห็นเงินอย่างไร

คนที่ใช้จ่ายทรัพย์สินสาธารณะ เช่น เงินส่วนรวม และเงินภาษีประชาชนตามอำเภอใจ ควรรู้ว่า เรากำลังใช้เงินของตัวเองโดยไม่ใส่ใจเช่นกัน สิ่งอำนวยความสะดวกสาธารณะที่จัดซื้อด้วยภาษีประชาชน เช่น ถนน กระดานประกาศ กิจกรรม และการบริการทางการแพทย์ เป็นต้น ล้วนมีเงินของเราอยู่ด้วย อาหารที่ผลัดกันเลี้ยงกับเพื่อน ใช่ว่าเราเป็นคนจ่ายฝ่ายเดียวทุกครั้ง ตอนที่ฝ่ายตรงข้ามจ่ายเงิน ต้องถือว่าเงินก้อนนั้นมีเงินของเราด้วย

หากอยากได้รับความเคารพ ก็ควรเคารพอีกฝ่ายก่อน และถ้าอยากให้คนอื่นเคารพเงินของเรา ก็ควรเคารพเงินของอีกฝ่ายก่อน แม้จะเป็นบริษัทที่ถือหุ้น 100 เปอร์เซ็นต์ ผมก็ใช้บัตรเครดิตของนิติบุคคลจ่ายเฉพาะแค่ค่าใช้จ่ายของบริษัท เวลาไปซื้อสินค้าจากบริษัทตัวเอง ผมจ่ายเงินส่วนตัวทุกครั้ง เนื่องจากผลงานของประธานบริหารหรือผู้จัดการแต่ละร้าน ขึ้นอยู่กับขนาดของกำไร การที่ผมไปเอาสินค้าจากร้านเหล่านั้นมาฟรีๆ เป็นการทำลายผลงานและกำไรในร้านของพวกเขา แม้จะแค่ 1 วอน แต่ก็เงินคนอื่น นอกจากนี้การชำระภาษีคือความรับผิดชอบและหน้าที่ที่ทุกคนพึงปฏิบัติ ในสวนของผมได้เสียค่าใช้จ่ายหลายร้อยล้านวอน เพื่อตัดถนนและสร้างสะพานข้ามลำธารขึ้น ในขณะที่ทุกคนไม่จำเป็นต้องออกเงินจ่ายค่าสร้างทางด่วน ซึ่งสามารถร่นระยะเวลาไปยังเมืองห่างไกลได้มากกว่าหนึ่งชั่วโมง นั่นเพราะรัฐใช้เงินภาษีที่เราจ่ายรวมกับเงินภาษีของคนอื่น ๆ สร้างขึ้นมา

เงินภาษีเป็นเงินของเราและเงินของคนอื่นในเวลาเดียวกัน การลดหย่อนภาษีทางกฎหมายช่วยปกป้องทรัพย์สินของเรา แต่การเลี่ยงภาษีเป็นการขโมยเงินของผู้อื่น เป็นการใช้จ่ายเงินของผู้อื่นไปตามใจชอบ เมื่อเราไม่ใช้จ่ายเงินของผู้อื่นไปอย่างไร้ค่า เงินของเราก็จะไม่ถูกจัดการอย่างไร้ค่าเช่นกัน ต้องพึงระลึกไว้เสมอว่า ลูกชายของเราสูงส่ง ลูกสะใภ้ก็สูงส่งไม่แพ้กัน ลูกสาวของเรามีค่า ลูกเขยก็มีค่าคู่ควรกัน

ได้รับมรดก 10,000 ล้านบาท แต่ต้องทำตามคำสั่งเสียว่าห้ามใช้หมดเด็ดขาด

คุณเจถูกเป็นพนักงานบริษัททั่วไป วันหนึ่งเขาได้รับมรดกเป็นเงินจำนวน 10,000 ล้านบาทจากคุณปู่ผู้ไม่มีทายาทสายตรง เขาดีใจสุดขีดที่จะได้ใช้ชีวิตแบบเศรษฐีอย่างสุขสบายใจ ทว่าคุณปู่ได้เขียนคำสั่งเสียไว้สองข้อ ข้อแรก ห้ามไม่ให้เงินหายไปแม้แต่วอนเดียว ข้อสอง อัตรากำไรเพื่อต่อปีให้หักจากผลกำไร

คุณปู่ท่านนี้ไม่อยากเห็นลูกหลานใช้เงินตัวเองอย่างล้างผลาญและใช้ชีวิตเสเพล ท่านคิดว่าอีกฝ่ายควรเก่งพอที่จะบริหารเงินมรดกมหาศาลนี้ ถ้าทำได้แค่เงื่อนไขเดียว มรดกก็จะถูกเรียกคืนทั้งหมด

คุณเจถูกกังวลใจอย่างหนักว่า ควรทำอย่างไรดี เงินจำนวน 10,000 ล้านบาท ไม่ใช่เงินที่คนทั่วไปจะหามาครอบครองได้ง่ายๆ ต่อให้เก็บเงินวันละ 1 ล้านบาท ก็ต้องใช้เวลานานถึง 30 ปี การซื้ออสังหาริมทรัพย์เพื่อปล่อยเช่าเป็นการลงทุนที่ดีก็จริง แต่อาจเจอผู้เช่าที่ต่อเติมไม่หยุดหย่อน อีกทั้งยังมีเรื่องภาษีโรงเรือนกับภาษีส่วนบุคคลที่ต้องครุ่นคิด การเก็บเงินไว้เฉยๆ รับแค่ดอกเบี้ยไปตลอดชีวิตน่าจะดีกว่า เพราะถ้านำไปลงทุนหุ้นก็มีความเสี่ยง อย่างน้อยที่สุดฝากไว้กับธนาคาร เงินต้นก็ยังปลอดภัยได้รับกำไรจากดอกเบี้ยไปเรื่อยๆ คุณเจถูกจึงเข้าไปดูผลิตภัณฑ์ทางการเงินและอัตราดอกเบี้ยของธนาคารในท้องตลาดแห่งประเทศไทย ณ เวลาคู่ปัจจุบัน ในเดือนเมษายน ปี 2020

ธนาคารแห่งชาติ KB ให้ดอกเบียเงินฝากระยะยาวต่อ 1 ปี อยู่ที่ 0.80 เปอร์เซ็นต์ ส่วนโครงการ “เงินฝากอัดฉีดความพึงพอใจ” ซึ่งเป็นการฝากเงินระยะยาวของธนาคารสหกรณ์การเกษตร NH ให้ดอกเบียพื้นฐาน 0.75 เปอร์เซ็นต์ ในขณะที่โครงการ “ฝาก WON” ของธนาคารคูรี ได้ดอกเบีย 0.65 เปอร์เซ็นต์ ฟากรธนาคารฮานาได้จัดโครงการ “ฝากประจำส่วนตัว” โดยให้ดอกเบียเบื้องต้น 0.75 เปอร์เซ็นต์ หากดอกเบียมาตรฐานของธนาคารกลางลดลง อัตราดอกเบียของทุกธนาคารก็อาจขึ้นมาแตะที่ 1 เปอร์เซ็นต์ เมื่อผลิตภัณฑ์ทางการเงินที่ซื้อไว้ครบกำหนด 1 ปี คำนวณจากดอกเบีย 0.80 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งสูงสุด เงินจำนวน 10,000 ล้านวอน จะได้ดอกเบียเท่ากับ 80 ล้านวอน แต่ต้องเสียเงิน 12,320,000 วอน หรือ 15.4 เปอร์เซ็นต์ เป็นค่าเรียกเก็บภาษีดอกเบีย ดังนั้นเงินสุทธิที่จะได้รับหลังหักภาษีก็คือ 10,067,680,000 วอน เป็นเงินจำนวนมหาศาล คุณเจอูกสามารถใช้ชีวิตแบบเศรษฐีได้โดยไม่ยาก ทว่าเมื่อพิจารณาตามสถิติของประเทศเกาหลี อัตราเงินเฟ้อโดยเฉลี่ยในระยะเวลา 5 ปี คือ 1.1 เปอร์เซ็นต์ โชคยังดีที่อัตราเงินเฟ้อในปี 2019 คือ 0.4 เปอร์เซ็นต์ คิดคำนวณจากเงิน 10,000 ล้านวอนจะเท่ากับ 40 ล้านวอน หากหักเงิน 40 ล้านวอนออกจากกำไร จะเหลือเงินทั้งหมด 27,680,000 วอน เมื่อนำเงินก้อนนี้มาแบ่งเป็นรายเดือนตกแล้วจะเหลือแค่ 2,300,000 วอนเท่านั้น ตอนแรกคุณเจอูกคิดว่าจะได้ใช้เงินมรดก 10,000 ล้านวอนแบบเศรษฐีให้หน้าใจ กลับต้องมานั่งเครียดเรื่องที่ขอลาออกจากงาน

กรณีของคุณเจอูกให้ข้อคิดหลายเรื่อง ข้อแรก เงิน 10,000 ล้านวอนเป็นเงินก้อนโตก็จริง แต่ถ้าตั้งใจจะหารายได้จากเงินก้อนนี้อย่างต่อเนื่องไม่ให้ขาดทุนเลย จะได้เงินน้อยกว่าที่คิดมาก ในทางกลับกัน การหาเงินได้ 27,680,000 วอนต่อปีอย่างสม่ำเสมอ ไม่ต่างจากการมีทรัพย์สิน 10,000 ล้านวอนเลย เพราะรายได้ที่เข้ามาอย่างแน่นอนและตรงตามเวลาที่กำหนดจะช่วยเป็นพลังให้กับทรัพย์สิน 100 เท่า ทรัพย์สินเช่นนี้ถือว่ามีคุณภาพสูง

ข้อสอง การเก็บเงินยากเท่ากับการหาเงิน การหาเงินอาจต้องใช้ทั้งโอกาสและโชคช่วย แต่การเก็บรักษาเงินเป็นคุณค่าที่ไม่ได้เกิดขึ้นเอง แต่ต้องอาศัยความรู้ ประสบการณ์ และการสั่งสม

ข้อสาม ต่อให้มีเงิน 10,000 ล้านบาทในบัญชี ถ้าเราใช้ชีวิตสุรุ่ยสุร่าย เกินกว่า 27,680,000 ต่อปี ทรัพย์สินที่มีก็จะค่อย ๆ ลดน้อยลง เราจำเป็นต้องยอมรับความจริงข้อนี้ ใช้ชีวิตอยู่อย่างเรียบง่ายและมีธำมรงค์แทน ในอนาคตข้างหน้าคุณอาจเป็นคนที่หาเงินได้ 10,000 ล้านบาท ผมจึงอยากให้คุณเตรียมใจกับเรื่องนี้ไว้ก่อน

ถ้าอยากรวยไวๆ จะไม่มีวันได้รวยไวๆ

คนที่โลภอยากรวยขึ้นทันที จะไม่สามารถตัดสินใจถูกผิดได้ แล้วจะถูกหลอกได้ง่ายๆ เมื่อนำเรื่องกำไรมาเรื่อยๆ มาอ้าง พวกเขาใจร้อนไม่พิจารณาถึงความเสี่ยง ลงทุนไปตามอารมณ์ สุดท้ายก็ล้มเหลว ต่อให้ดวงดีประสบความสำเร็จยิ่งใหญ่ ก็มีสิทธิ์ที่ทรัพย์สินทั้งหมดจะอันตรายสูญหายไปซ้ำแล้วซ้ำเล่า เนื่องจากไม่สามารถตั้งนัยการลงทุนโดยใช้เลเวอเรจอย่างหนัก ทำให้ทรัพย์สินมีแต่จะอ่อนกำลังลง

แม้จะผ่านความล้มเหลวไปได้ คนที่ไม่เคยเรียนรู้จากความผิดพลาด จะออกได้ตามความฝันว่างเปล่าอีกครั้ง ลงทุนหนักขึ้นอีกเพื่อรุดหน้าไปสู่เส้นทางแห่งความร่ำรวย ซึ่งมองแทบไม่เห็นโอกาสใดๆ ก่อนจะโกรธแค้นโลกใบนี้ มีชีวิตอยู่ในฐานะคนขี่แพะสิ้นหวัง

วิธีเดียวที่จะทำให้รวยเร็วขึ้น คือการตั้งใจว่าจะไม่รีบร้อนร่ำรวย สำหรับคนที่สร้างเนื้อสร้างตัวด้วยตัวเอง การมีทรัพย์สินมั่งคั่งในวัย 40 ปี ถือว่าเร็วมากแล้ว ในบรรดาคนหนุ่มสาวซึ่งร่ำรวยขึ้นอย่างรวดเร็วด้วยวัยเพียง 20 หรือ 30 ปี น้อยคนนักที่จะรักษาความมั่งคั่งได้ชั่วชีวิต ดังนั้นอายุที่ดีที่สุดในการเป็นคนรวยคือพ้นวัย 50 ปีไปแล้ว ในวัยหนุ่มสาวพวกเราอยากรวย แต่ยังขาดทักษะในการจัดการความร่ำรวย ถ้าไรที่ได้รับจากการลงทุน ถ้าไรที่มาจากธุรกิจ อาจกองอยู่ตรงหน้า ทว่าเนื่องจากไร้ความสามารถในการเก็บรักษาทรัพย์สิน จึงมีโอกาสกลับไปยากจนอีก

---

¹ Leverage เครื่องมือช่วยเพิ่มความสามารถในการลงทุนให้สูงขึ้น สามารถซื้อทรัพย์สินได้มากกว่าจำนวนเงินที่มีอยู่จริง

ผู้เชี่ยวชาญด้านเศรษฐศาสตร์ สามารถคาดเดาสภาพเศรษฐกิจได้จริงไหม

ไม่มีใครทำแบบนั้นได้หรอกครับ ในช่วงเวลาสั้นๆ อาจพอคาดเดาผลได้ ทว่าไม่มีใครคาดเดาสภาพเศรษฐกิจในระดับเศรษฐศาสตร์มหภาคได้ (Macroeconomics) เวลาดูว่าเวลาที่ลอยอยู่บนท้องฟ้า เรารู้ทิศทางที่สายลมพัดมาได้ แต่ไม่มีใครรู้ว่าสายลมนั้นจะพัดพาลูกโป่งที่หลุดลอยไปที่ใด เราจึงไม่สามารถเชื่อคำพูดของนักวิชาการหรือผู้เชี่ยวชาญด้านเศรษฐศาสตร์ที่วิเคราะห์เศรษฐกิจในช่วงหลายเดือนหรือหลายปีข้างหน้าได้อย่างสนิทใจ

อาจมีคนคาดเดาได้ถูกต้อง แต่แม้จะเป็นคำพูดของหมอดู ก็ยังทำนายผิดพลาดได้ แต่โดยทั่วไปคนฟังมักมองข้ามส่วนที่คาดเดาผิด เวลาแนะนำประวัติก็จะอ้างถึงส่วนที่คาดเดาแม่นยำเท่านั้น ดังนั้นต่อให้ทายผิด ก็ยังได้รับการยกย่องให้เป็นผู้เชี่ยวชาญ คนที่รู้แนวโน้มของสภาพเศรษฐกิจจริงๆ ภายในระยะเวลา 1 ปี จะขึ้นเป็นมหาเศรษฐีระดับโลกได้ และในหลายปีถัดไปก็จะกลายเป็นผู้ครอบครองทุกสิ่งบนโลกนี้

นักวิชาการและนักวิเคราะห์เศรษฐศาสตร์เป็นกลุ่มคนผู้มีความสามารถใกล้เคียงที่สุด ทว่าไม่มีหลักฐานว่าพวกเขาจํารายมากกว่าคนที่ทำอาชีพอื่น คนที่มีความสามารถด้านนี้เป็นพิเศษ จะไม่มีทางมาออกรายการโทรทัศน์ พูดคุยถึงเรื่องแนวโน้มเศรษฐกิจง่าย ๆ พวกเขาน่าจะอยากอยู่เงียบ ๆ ขายสินค้าที่แตกแขนงไปทั่วโลก เป็นเจ้าของมหาวิทยาลัย สถานีโทรทัศน์ เป็นหุ้นส่วนหลักของธุรกิจทุกชนิดบนโลกนี้ อาจมีคนที่ทำนายเรื่องต่าง ๆ ได้แม่นยำ ทว่าหลังจากมีชื่อเสียงโด่งดังขึ้น โอกาสที่เขาจะทำนายถูกต้อง

ก็ลดลงเมื่อเทียบกับอดีต คล้ายกับกฎการโยนเหรียญ คนที่ทายว่าออกหัวได้ ถูกต้องในครั้งแรก ครั้งต่อไปเขาจะเลือกออกหัวน้อยกว่า เมื่อเทียบกับคนที่ ครั้งแรกทายออกก้อย (แม้ทุกครั้งการโยนเหรียญจะมีความน่าจะเป็นในการ ออกหัวและออกก้อยเท่ากัน แต่ถ้าจำนวนออกหัวเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ผู้คาดเดาจะคิดไปเองว่าครั้งหน้าควรออกก้อย)

สิ่งที่น่ากลัวยิ่งกว่าคำพูดของคนเหล่านั้น คือคนที่ให้ค่าต่อความคิดเห็น ดังกล่าว และจัดการทรัพย์สินไปตามที่พวกเขาวิเคราะห์ ไม่มีใครรู้ว่า ฟรุ้งนี้หุ้นตัวใดจะขึ้นหรือลง ผมซึ่งเป็นผู้บริหารมาทั้งชีวิตก็ยังไม่รู้เลยว่า ปีหน้าบริษัทของตัวเองจะเป็นอย่างไร ดังนั้นต่อให้ผู้เชี่ยวชาญที่มีชื่อเสียง ทั้งหลายบอกว่าดอกเบี้ยจะขึ้นหรือลง ราคาหุ้นจะขึ้นหรือตก ก็เป็นเพียง ความคิดเห็นของเขา ถ้าเป็นนักลงทุนหรือผู้เชี่ยวชาญที่ฉลาดจริง ๆ เวลา ถูกถามว่า “หุ้นตัวนี้จะราคาขึ้นไหม” “ต่อไปตลาดพันธบัตรจะเป็นอย่างไร” หรือ “จะปรับตัวขึ้นสูงไปกว่านี้รึเปล่า” พวกเขาจะตอบสั้น ๆ ว่า “ผมไม่ทราบ ครับ”

เหตุผลที่ประโยค “ไม่ทราบครับ” เป็นคำตอบที่ถูกต้องที่สุด เนื่องจาก อนาคตไม่ได้สร้างขึ้นมาจากกรอบของข้อมูลในอดีต แต่อาศัยข้อมูลแปลก ใหม่หลากหลาย ไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัว จึงเกิดสิ่งที่เหนือความคาดหมาย บ่อย ๆ

จอห์น คัลเบรธ (John Galbraith) นักเศรษฐศาสตร์ กล่าวไว้ว่า “โลกนี้มีคนอยู่สองประเภท คือ ‘คนที่ไม่รู้’ กับ ‘คนที่ไม่รู้ว่าตัวเองไม่รู้’” ทำให้ผู้คนที่คาดเดาภาพรวมของเศรษฐกิจ เช่น ราคาวัตถุดิบ แนวโน้ม อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศหรือหุ้น มักเขียนหนังสือขาย เปิดอบรม สัมมนา ลงโฆษณาจัดซื้อในยูทูป คาดเดาและวิเคราะห์เนื้อหาที่ค่อนข้าง คล้ายคลึงกันละ เพราะพวกเราเป็นคนที่ไม่รู้ ส่วนพวกเขาเป็นคนที่ไม่รู้ว่า ตัวเองไม่รู้ คนที่เชื่อว่าตัวเองฉลาด ลงทุนในสิ่งที่คาดเดาไว้ ซึ่งมีทั้งกรณี

คนที่ไปบริษัทซัมซุงเพื่อซื้อหุ้นซัมซุง

ผมรู้จักหุ้นครั้งแรกตอนเรียนมหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 รอบข้างไม่มีเพื่อนคนไหนเล่นหุ้นแม้แต่คนเดียว ไม่รู้ว่าควรถามใคร หรือไปที่ไหน เงินก็ไม่ค่อยมี ทั้งไม่มีความรู้เลยว่าจะต้องมีเงินเท่าไรถึงจะซื้อหุ้นได้ จึงไปบริษัทซัมซุงซึ่งตั้งอยู่ที่เกาะยออี ที่นี่มักใช้เงินจากหลังเวลารายงานข่าวหุ้น ผมบอกลุงยามผู้เฝ้าอยู่หน้าประตูกระจกบานใหญ่ว่าจะมาซื้อหุ้น เขารีบได้ผมให้ออกไปจากบริษัททันที

นั่นคือประสบการณ์ครั้งแรกเรื่องหุ้นของผม ไม่แน่ว่าขณะกำลังเขียนหนังสือเล่มนี้ อาจยังมีคนคิดว่าต้องไปซื้อหุ้นถึงบริษัทนั้นๆ อยู่ ซึ่งน่าตกใจมาก เพราะผมเพิ่งได้ยินข่าวว่า ยังมีคนไปที่บริษัทซัมซุงเพื่อขอซื้อหุ้น นั่นแสดงว่าคนในยุคปัจจุบันที่ไม่มีความรู้เรื่องนี้ คิดไม่ต่างจากคนเมื่อ 30 ปีก่อน คล้ายกับความเข้าใจผิดว่า จะต้องไปซื้อเปปเปอร์³ที่ลอตเต้ต์มาร์ท

ตลาดหุ้นเป็นตลาดแห่งความผันผวน ไม่ได้มีโชคดีพลัดหลงมาบ่อยๆ การซื้อขายหุ้นแท้จริงคือการซื้อขายบริษัท คนที่เข้าใจจุดนี้อย่างลึกซึ้งส่วนใหญ่เป็นนักล่าผู้แข็งแกร่งในโลกแห่งการบริหารกับการเงิน คนกลุ่มนี้รู้ดีว่า แต่ละธุรกิจบริหารจัดการอย่างไร เข้าใจค่าศัพท์ในวงการเศรษฐศาสตร์ พวกเขาศึกษาความรู้ทุกแง่มุม ครอบคลุมตั้งแต่เรื่องการบริหารประเทศ อิทธิพลของการเมือง ไปจนถึงกระบวนการพัฒนาอุตสาหกรรมของชาติ นอกจากนี้ยังมีความรู้ด้านมนุษยศาสตร์ในเชิงลึก เพื่อให้ตัวเองเป็นนักลงทุนผู้ประสบความสำเร็จ พวกเขาสามารถดึงตัวเองขึ้นมาจาก

³ขนมเกาหลี มีรูปทรงคล้ายป๊อปปี้ ผลิตโดยลอตเต้ต์มาร์ท

ความสิ้นหวัง ความหวาดกลัว ความโลภ และความกระหายของผู้คน มากมาย ด้วยท่าทีสุขุมและมั่นใจ คนที่เข้าใจผิดว่าต้องไปซื้อเปเปโรที่ ลอตเต้มาร์ท ต่อให้ได้หุ้นซัมซุงมาโดยบังเอิญในจังหวะที่ดีที่สุดก็ไม่มีทาง รู้ว่าจะทำกำไรได้สูงสุดตอนไหน คอยถามผู้คนไปทั่ว สุดท้ายก็ได้กำไร น้อยกว่าที่ควร เพราะขายแล้วซื้อหุ้นใหม่ จนเงินต้นค่อยๆ ร่อยหรอ เป็นสูตรเก่งกำไรในการค้าหุ้น เพื่อเรียกเงินต้นคืนมา

หากเราตั้งใจจะลงทุนหุ้น ต้องใช้เวลาเรียนรู้มานานถึง 4 ปีเต็ม เทียบเท่าเวลาศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย เนื่องจากต้องรู้ให้ลึก เสมือน เข้าไปบริหารงานบริษัทนั้นจริงๆ ในกรณีเจอหุ้นที่ดีที่สุด ชั่วโงมการเรียนก็จะ ลดน้อยลง รุ่นพี่ด้านการลงทุนที่ดีสำหรับผมได้แก่ วอร์เรน บัฟเฟตต์, เบนจามิน เกรแฮม (Benjamin Graham), โฮเวิร์ด มาร์กส์ (Howard Marks), อังเดร คอสโทลानी (André Kostolany) พวกเขาเป็นอาจารย์ ปรชญา ผู้เข้าใจชีวิตอย่างแยบยล และประสบความสำเร็จมายาวนาน (การประสบความสำเร็จต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบันเป็นสิ่งสำคัญมาก) ถ้าเป็นรุ่นพี่ที่ทุกคนยอมรับในเรื่องปรัชญาการลงทุนแบบนี้ ก็ควรแก่ การศึกษาตาม ในวงการธุรกิจและการลงทุน ผมไม่ไว้ใจคนที่ใช้ “ทฤษฎี” กับ “อดีต” มาวิเคราะห์ แต่จะเชื่อคนที่ประสบความสำเร็จในแวดวงนี้ มายาวนาน และตอนนี้ก็ยังหาเงินได้มหาศาลเช่นเดิม (ระยะเวลายาวนาน เป็นสิ่งสำคัญเสมอ)

ทฤษฎีที่โดดเด่นและประสบความสำเร็จ หรืออะไรก็ตามต้องพิสูจน์ได้ ในระยะยาว อย่างน้อยที่สุดก็ควรมากกว่าหนึ่งยุคสมัย (30 ปี) จะเชื่อถือ คนที่ประสบความสำเร็จในระยะสั้นๆ หรือประสบความสำเร็จแค่ครั้งเดียว ไม่ได้ และห้ามหลงเชื่อนักทฤษฎีผู้ไม่มีผลงานเด็ดขาด บางคนเข้าบอน กาสโน ไอ้อดบอทุกคนว่าได้เงินทุกครั้ง ได้แจ็กพ็อตทุกวัน เทียวโซว์ ไบเสร์จรับเงินสดไปทั่ว แต่ไม่มีใครรู้หรือกว่าเขาสูญเสียเงินมากแค่ไหน กว่าจะได้รางวัลใหญ่ ส่วนวันที่เล่นเสียก็อาจไม่ได้บอกใคร

ความสำเร็จยิ่งใหญ่ในตลาดหุ้นไม่ต่างจากรางวัลแจ็กพ็อต ถ้าอยากพิสูจน์ว่าสิ่งนี้ไม่ใช่การเก็งกำไร แต่เป็นการลงทุน จะต้องพิสูจน์ด้วยการประสบความสำเร็จอย่างซ้ำ ๆ แต่ยาวนาน มีคนมากมายพยายามตั้งตนเป็นครูสอนคนที่มีความรู้แค่ทางอ้อมว่า ต้องไปซื้อหุ้นซั่มซุงที่บริษัทซั่มซุง นับเป็นเรื่องน่าขบถมาก เพราะแม้กระทั่งพนักงานในบริษัทหลักทรัพย์ ก็อาจไม่ได้มีความรู้ด้านการลงทุนโดยตรง พวกเขาแค่นั่งอยู่ริมหน้าต่าง บนเก้าอี้ตัวเองตามตำแหน่งหน้าที่ หากพวกเขาเก่งการลงทุนจริง ทำไมถึงยังต้องมาทำงานที่นั่นทุกวัน พนักงานบริษัทหลักทรัพย์ที่ดี เมื่อถูกถามจะตอบตามสัจย์จริงว่า “ผมไม่ทราบครับ”

เพื่อนบ้านผมตกปลาได้ตัวใหญ่ขึ้นทุกครั้ง ครั้งแรกเขาภูมิใจที่ตกปลาได้ตัวใหญ่เท่าฝ่ามือ ต่อมาก็เล่าว่าตกปลาได้ตัวใหญ่เท่าแขน หนึ่งปีผ่านไปก็โอ้อวดพลางใช้สองมือแสดงขนาดของปลาที่ตกได้ ทว่าหลังจากได้รับการยกย่องให้เป็นเซียนตกปลา เขาไม่เคยบอกขนาดลำตัวของปลาด้วยสองมืออีกเลย แค่กางนิ้วโป้งกับนิ้วชี้ ออก พร้อมบอกด้วยความภาคภูมิใจว่า ตกได้ตัวเท่านี้ ผมทึ่งขึ้นทันควัน “น่าจะตัวไม่ใหญ่มากรีเปล่า” เขาตอบก่อนที่ผมจะพูดจบว่า “ความยาวของปลาเขาวัดกันที่ระยะห่างระหว่างตากับตา” ผมไม่เคยเห็นปลาที่เขาตกได้เลยสักครั้ง แต่คิดว่าปลาทั้งหลายน่าจะตัวใหญ่ตามที่เขาบอก

หากไม่เห็นด้วยตาก็อย่าเพิ่งหลงเชื่อ

โชคของเรา เปลี่ยนไปตามคำที่ใช้เรียกผู้อื่น

หลายปีก่อนผมได้พบนักธุรกิจชาวเกาหลีซึ่งชื่อดังจากการแนะนำของนักข่าวหนังสือพิมพ์คนหนึ่ง เขาเป็นคนที่ก่อตั้งธุรกิจขึ้นในประเทศเกาหลีก่อนจะขยายสาขาไปทั่วเอเชีย บริหารบริษัทด้วยความละเอียดรอบคอบดำเนินธุรกิจด้วยความมั่นใจ ถึงแม้บริษัทต่างชาติจะรุกคืบเข้ามาในแวดวงธุรกิจ ก็ยังตั้งรับอย่างแน่วแน่ ผมรู้สึกประทับใจบริษัทของเขา รวมถึงไเอเดียและความคิดสร้างสรรค์ทั้งหลาย ทว่ายิ่งเวลาผ่านไป ความรู้สึกของผมกลับยิ่งถูกบั่นทอนลง

ทุกครั้งที่เขาพูดถึงบริษัทตัวเอง ผู้คนรอบข้างจะตั้งใจฟัง ดวงตาจับจ้องเป็นประกาย ตีมูลค่าและสนุกไปกับเรื่องที่เขาเล่า แต่ในทางกลับกันพอคนอื่นพูดเรื่องตัวเองบ้าง เขาจะเขยิบไปด้านหลัง ไม่แสดงที่ท่าสนใจใดๆ เวลาที่ตัวเองไม่ได้สวมบทบาทเป็นผู้นำทสนทนา เขาจะเสียบขี้นไม้ ไม่มีใจอยากถามคำถาม หรือแม้แต่จะแก้งสนใจ ทุกครั้งที่เล่าเรื่อง เขาจะเรียกบุคคลผู้มีชื่อเสียงทุกคนว่า “ไอ้โน้น” ไม่ว่าจะเป็นโอบามา, แครรี่ (ผู้บริหารสูงสุดของฮ่องกง) อาเบะ และคุณชนจงฮี โดยไม่สนใจว่าอีกฝ่ายจะดำรงตำแหน่งรัฐมนตรี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เป็นรุ่นน้องหรือพนักงานที่ต่ำกว่า ผมคิดว่าเขาใช้คำเรียกดังกล่าวเพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้คนเหล่านั้นสนิทสนมกับอาณาจักรธุรกิจของตัวเองเป็นอย่างดี ทว่าหากผมหลุดไปจากวงสนทนานี้ก็มิโอกาสที่จะถูกเขาเรียกว่า “ไอ้” เช่นกัน กรณีเลวร้ายที่สุดคือเขาเอาแต่พูดเรื่องกอล์ฟ ซึ่งเป็นกิจกรรมล่าสุดที่ตัวเองสนใจ แต่ไม่มีใครในกลุ่มนั้นเล่นกอล์ฟเลย เมื่อคนอื่นพูดเรื่องอุทยาน เขาก็เล่าว่าล๊ะแวงนั้นมีสนามกอล์ฟอยู่ด้วย เมื่อเพื่อนอีกคนเล่าว่าเพิ่งไปเที่ยวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มา เขาก็วกกลับมาเรื่องกอล์ฟอีกจนได้ ต่อให้พูดถึงเรื่องการล่องเรือ เขาก็โยง

ว่า อยากลองตีลูกกอล์ฟจากบนเรือ

ความสามารถทางธุรกิจกับความคิดสร้างสรรค์ของเขาถูกกลบฝังลงช้าๆ แม้ว่าบริษัทจะประสบความสำเร็จดงาม เขากลับไม่เหลือเพื่อนแท้แม้แต่คนเดียว นับเป็นเรื่องน่าเสียดายมาก ผู้คนในวงสนทนาวันนั้นไม่มีใครเก็บนามบัตรของเขาไว้ คนที่ปฏิบัติตัวแย่กับคนที่ไม่อยู่ตรงหน้า ยากที่จะได้รับความเคารพยกย่อง ยิ่งขาดความสนใจกับเรื่องของคนอื่นแล้ว โชคดีก็อาจไหลผ่านตัวจนหมด

เหตุผลที่ผมเขียนเรื่องนี้ เพราะต้องการเตือนตัวเอง ระยะเวลาหลังผมได้รับการปฏิบัติจากทุกคนในฐานะอาจารย์ ยิ่งสนิทสนมกับบรรดาลูกศิษย์ผู้มีชื่อเสียงและเป็นเจ้าของบริษัทใหญ่โตมากมาย ก็เริ่มใช้คำว่า “โอ้ นั่นเจ้านั่น นายคนนั้น เพื่อนคนนั้น” แม้จะใช้ชีวิตในยามปกติ ก็ยังติดคำมากมายที่พวกเขาจารย์มักใช้กัน ผมตกใจมาก พอเห็นภาพตัวเองซ้อนทับกับเขา ก็ลั่นสำนึกผิดขึ้นมา

ผมเชื่อมั่นว่า สิ่งเล็กน้อยเหล่านี้เป็นตัวกระตุ้นทุกสิ่ง ไม่ว่าจะเป็ชีวิต โชคชะตา หรือแม้กระทั่งสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจให้เปลี่ยนไป หากเราใช้ชีวิตอยู่อย่างคนแก่หัวโบราณแม้เพียงแค่ชั่วครู่ สายสัมพันธ์ วาสนา ทรัพย์สิน ก็อาจทยอยหายไป ดังนั้นคนที่ประสบความสำเร็จแล้ว ต้องหมั่นทบทวนตัวเองอยู่บ่อยๆ ถ้าอยากรักษาความสำเร็จ ความมั่งคั่ง และความอุดมสมบูรณ์ไว้เช่นเดิม จะมองข้ามเรื่องพวกนี้ไม่ได้เด็ดขาด เราควรเคารพเพื่อนกับรุ่นพี่ เมตตาลูกศิษย์กับรุ่นน้อง แม้ในยามที่พวกเขาไม่อยู่ ก็ต้องปฏิบัติตัวตามเดิม ลดคำพูดของตัวเอง ตั้งใจฟังเรื่องของคนอื่นบ้าง คนแบบนี้จะได้รับมิตรภาพกับความไว้เนื้อเชื่อใจจากทุกคน ซึ่งสองสิ่งนี้จะคอยบันดลโชคดีให้เรา

โชคที่เกิดขึ้นเสมอคือความสามารถ ความล้มเหลวที่เกิดขึ้นตลอดคือนิสัย

คนบางคนทำอะไรไม่ได้เรื่องสักอย่าง ยามที่เขาต้องการเปิดร้านค้า แม้จะขยันขันแข็งเตรียมตัวเต็มที่ ทว่าเดือนถัดมา บริเวณหน้าร้านก็ดันมีการก่อสร้าง เดินไปบนท้องถนน จู่ๆ ช้อเท้าก็ดันพลิก ประสบอุบัติเหตุถูกรถชน บ่อยๆ คนส่วนมากคิดว่าเขาโชคร้าย แต่ผมอยากแนะนำให้คนที่เจอความโชคร้ายถี่กว่าปกติ ลองตรวจสอบชีวิตของตัวเองที่ละข้อ จากตัวอย่างอาจเป็นไปได้ว่า เพราะความโลภและใจร้อนของชายคนนี้ เลยไม่ได้ตรวจสอบเรื่องการก่อสร้าง เขากลุ่มใจว่าสถานการณ์ของร้านจะต้องแย่งอีกแน่ๆ จนเดินใจลอยบนท้องถนน สุดท้ายก็เผลอสะดุดหลุมบนฟุตปาท พฤติกรรมขาดความระมัดระวังเช่นนี้ ทำให้เขาเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนอีก ทุกการกระทำเชื่อมโยงซึ่งกันและกัน ไม่ใช่โชคร้าย แต่เพราะเขาทำตัวเองให้ตกอยู่ในสภาพอัปโชค ปล่อยชีวิตให้ไหลไปตามยถากรรมต่างหาก

การเกิดอุบัติเหตุบ่อยๆ เป็นสัญญาณเตือนภัยให้ย้อนทบทวนชีวิต อุบัติเหตุเล็กๆ น้อยๆ ซึ่งเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง อาจเป็นชนวนไปสู่อุบัติเหตุครั้งใหญ่ ลองตรวจสอบดูสิว่า เราไม่ได้ใช้เงินสุรุ่ยสุร่าย ไม่คบช้อน กินอาหารที่ดีต่อสุขภาพตรงตามเวลา ปฏิบัติตัวดีทั้งในและนอกบ้าน ไม่เยาะเย้ยหรือถากถางคนอื่น ไม่พูดจาหยาบคายจนติดปาก ไซ้หรือไม่ ลองพิจารณาตัวเองจากการกระทำ คนที่มีปัญหาต่างๆ จนทุกอย่างติดขัดไปหมด ให้เริ่มจากลองลดอาหาร อย่านอกจุก หลีกเลี้ยงอาหารหนักและรสจัด ถ้ากินแบบนี้จนติดเป็นนิสัย โชคดีจะแวะเวียนเข้ามาในชีวิต หากตั้งใจจะกินอาหารให้ตรงเวลา ควบคุมการใช้ชีวิต อย่านอกไปพบคนที่ไม่จำเป็นบ่อยๆ

นี่เป็นเพียงจุดเริ่มต้น เมื่อร่างกายเบาขึ้น เราจะอยากออกกำลังกายเอง ลองออกไปเดิน ขยับร่างกาย แล้วจิตใจจะปลอดโปร่งขึ้น เมื่อมีสติมากพอ เราจะแบ่งแยกความโลภกับความปรารถนาแรงกล้าออกจากใจได้ ยามเกิดวิกฤตขึ้น ไม่ว่าจะผู้คนจะเร่งร้อนตัดสินใจทำอะไร เราจะข่มใจ กล้ายืนอยู่ในฝั่งตรงกันข้ามเพียงลำพัง ควบคุมความกลัวไว้ได้อยู่หมัด ในเวลานั้นเพื่อนแท้ที่เราไม่เคยรู้มาก่อนจะค่อยๆ ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ ท้ายสุดเมื่อสถานการณ์คลี่คลายลง เราจะได้ครอบครองทั้งสุขภาพ ทรัพย์สิน และความสัมพันธ์

ในทางกลับกัน คนที่โชคดีเสมอในยามปกติ ไม่ว่าจะไปที่ไหนก็มักได้รับของรางวัลที่ดี เล่นไอน้อยออกก็ชนะทุกครั้ง หากที่จอดรถได้ทันที เวลาทำธุรกิจ ทุกอย่างเดินไหลไปหมด ไม่มีอุปสรรคแม้แต่เล็กน้อย ไม่ใช่ว่าเขาเป็นคนโชคดี แต่เป็นคนที่ฉลาดและเฉียบคมกว่าคนทั่วไป ฉลากจับของขวัญรางวัลใหญ่มักพับเป็นทบเอาไว้ หากความมือหาลำบาก ก็เป็นไปได้อีกสูงที่จะเจอมากกว่ากระดาษที่คลี่ออก ส่วนทางสถิติการเล่นไอน้อยออก ผู้ชายมีอัตราออกค้อนสูง ผู้หญิงมีอัตราออกกรรไกรสูง ดังนั้นเวลาเล่นกับผู้ชายให้ออกกระดาษ ส่วนเวลาเล่นกับผู้หญิงให้ออกค้อน เมื่อดูแรงเหวี่ยงของข้อมือ มีโอกาสสูงที่อีกฝ่ายจะออกค้อน คนที่ออกค้อนแล้วแพ้ เป็นไปได้ที่ครั้งหน้าจะออกกระดาษ ส่วนคนที่ออกกระดาษแล้วแพ้ เป็นไปได้ที่ครั้งหน้าจะออกกรรไกร ไม่แน่ว่าอาจจะเจอคนที่จดจำรูปแบบไว้สาระนี้ได้จนขึ้นใจอยู่จริงๆ ทว่าเพราะคนอื่นไม่รู้ ก็พลอยเข้าใจผิดว่าเขาเป็นคนโชคดี เวลาที่คนแบบนี้ทำธุรกิจ มักหาไอเท็มที่เหมาะสมกับยุคสมัยพร้อมหลบออกมาจากวงการได้ทันก่อนตกยุค ไม่ว่าจะทำอะไร ทุกอย่างก็ได้รับการแก้ไขอย่างราบรื่น ในสายตาคนอื่นมองเห็นแค่ว่าเขาโชคดี ทว่าความจริงมาจากผลลัพธ์ที่เขาเฝ้าสังเกตและเรียนรู้ต่างหาก

สิ่งที่คนแบบนี้ต้องระวังที่สุด คือความเข้าใจผิดว่าตัวเองเป็นคนโชคดี เวลาถูกคนรอบข้างชื่นชมบ่อยๆ ว่าตัวเองเป็นคนโชคดี อาจเผลอเข้าข้าง

ความจริงผ่านข่าว วิธีแบ่งแยกข้อมูลการลงทุน

ในช่วงเดือนมีนาคม - เมษายน ปี 2020 ไวรัสโคโรนา (COVID-19) ระบาดอย่างหนักไปทั่วโลก ตลาดหุ้นดาวโจนส์ของสหรัฐอเมริกาที่เคยพุ่งแตะ 30,000 จุด ดิ่งลงมาอยู่ที่ 18,000 จุดทันที เทียบเท่ากับดัชนีต่ำสุดในเดือนตุลาคม ปี 2016 และยิ่งสื่อมวลชนรายงานจำนวนผู้เสียชีวิตและยอดผู้ติดเชื้อของแต่ละประเทศ รวมทั้งการจัดอันดับมากเท่าไร ความหวาดกลัวก็ยิ่งแพร่กระจายไปสู่ผู้คนทั่วโลกหนักขึ้นเท่านั้น ผู้เชี่ยวชาญด้านเศรษฐกิจพากันวิเคราะห์หาความเป็นไปได้ ที่เศรษฐกิจจะถดถอยภาวะวิกฤติร้ายแรงที่สุด นับเป็นการโหมความหวาดกลัวให้หนักขึ้นอีก ราคาหุ้นส่วนใหญ่ทยอยตกลงไปต่ำกว่ามูลค่าของบริษัท

ปัญหาไวรัสโคโรนาเชื่อมโยงไปสู่ปัญหาสภาพคล่อง บริษัทที่ตีพิมพ์พันธบัตร High-Yield Bond⁴ เริ่มผิदनัดชำระหนี้ ผู้คนพากันหวาดวิตกว่าเหตุการณ์นี้จะลุกลามเหมือนปฏิกริยาลูกโซ่ไปสู่บริษัทยักษ์ใหญ่ทั้งหลาย อัตราการว่างงานในเดือนมีนาคมเพิ่มสูงขึ้นอย่างน่าตกใจ เพียงแค่ 2 สัปดาห์ จำนวนคนตกงานพุ่งขึ้นถึง 9,950,000 คน มากเท่ากับจำนวนที่เคยลงทะเบียนตลอดระยะเวลา 6 เดือน ในช่วงภาวะเศรษฐกิจถดถอยครั้งใหญ่ในปี 2009 คิดเป็น 50 เท่าของเหตุการณ์ปกติ อัตราการว่างงานของประเทศสหรัฐอเมริกาที่เคยมีแค่ 3.5% ขึ้นไปแตะที่ 17 เปอร์เซ็นต์ จำนวนคนตกงานซึ่งเพิ่มมากขึ้น ทำให้ความเสมอภาคทางรายได้แย่ลง อัตราการว่างงานของคนผิวดำในประเทศสหรัฐอเมริกาเดือนมีนาคมคิดเป็น 5.8 เปอร์เซ็นต์ และในเดือนเมษายนเพิ่มขึ้นเป็น 16 เปอร์เซ็นต์

⁴ ตราสารหนี้ที่จ่ายผลตอบแทนในอัตราสูง

ความจริงแล้วไม่มีใครล่วงรู้อนาคต ผมจึงขอเชื่อมั่นในความจริงเท่านั้น ท่ามกลางความหวาดกลัวมีผู้คนมากมายที่ยังคงมีความหวังเช่นเดิม ผมอดสงสัยไม่ได้ว่า ความหวังของเขาคืออะไร กลางเดือนมีนาคมเป็นช่วงเวลาที่ความหวาดกลัวพุ่งขึ้นขีดสุด เริ่มมีการประกาศเทขายหุ้น ลึก ๆ แล้วตัวผมเองก็หวั่นกลัว จึงกันเงินสด 1 ใน 3 ที่มีเอาไว้ เตรียมพร้อมสำหรับกรณีที่ตกหนักไปกว่านี้ ความหวังที่ผมค่อย ๆ มองเห็นท่ามกลางความหวาดกลัวคือช่วงเวลาการติดเชื้อมีอัตราการติดเชื้อมีแนวโน้มลดลง ประเทศส่วนใหญ่หลังจากยอดแตะจุดสูงสุดไปแล้ว หนึ่งเดือนให้หลังยอดจะเริ่มลดลง ทว่าจำนวนตัวเลขที่ดูเหมือนเพิ่มขึ้นทุกวัน เป็นผลมาจากกราฟยอดรวมทั้งหมด อย่างไรก็ตาม เมื่อเทียบอัตราผู้ติดเชื้อวันนี้กับเมื่อวาน จะเห็นได้ชัดว่าจำนวนไม่ได้เพิ่มขึ้นมากเท่าไร กราฟมีแนวโน้มลดลง ประเทศส่วนใหญ่ในช่วงที่โรคเริ่มแพร่ระบาด จะไม่ทันได้ตระหนักและระมัดระวังจำนวนผู้ติดเชื้อจึงเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ทว่าหนึ่งเดือนหลังจากความหวาดกลัวพุ่งทะยานสูงสุด เราจะเห็นแนวโน้มว่า ทุกอย่างคลี่คลายไปทางที่ดีขึ้น ผมจึงสนใจอัตราการติดเชื้อรายวันมากกว่าจำนวนผู้ติดเชื้อโดยรวม

เราควรใช้อัตราการติดเชื้อเป็นข้อมูลอ้างอิง เพราะทันทีที่ผ่านจุดวิกฤติสูงสุดไปแล้ว หลังจากมีมาตรการควบคุมไวรัสโคโรนาอย่างเคร่งครัด ยอดผู้ติดเชื้อจะลดลงทันควัน สถิติการติดเชื้อในประเทศจีน เกาหลี และอิตาลีสามารถวาดออกมาได้ด้วยกราฟเดียวกัน ส่วนประเทศสเปน ฝรั่งเศส และเยอรมนี ก็กำลังใกล้มีรูปแบบเดียวกัน ในขณะที่ประเทศสหรัฐอเมริกา อังกฤษ และแคนาดา กำลังอยู่ในช่วงระบอบหนัก

ตอนนี้ตลาดหุ้นกำลังตื่นตระหนกกับความไม่แน่นอนของสถานการณ์เกินจริง อนาคตของตลาดหุ้นไม่ได้จมอยู่ในสภาพปัจจุบัน ความจริงทุกคนรู้เรื่องนี้ดีอยู่แล้ว แต่เพราะไม่มีใครฟันธงได้ว่า มีอะไรรออยู่ในอนาคต การลงทุนจะประสบความสำเร็จไหม ต้องใช้เวลาอีกหลายปีกว่าเราจะรู้ได้ ทว่าสิ่งหนึ่งที่เชื่อถือได้ คือช่วงที่ดัชนีหุ้นขึ้นจาก 29,000 จุด ไปแตะ

ที่ 30,000 จุด ขณะที่ผู้คนที่กำลังเฟลิดเฟลิดกับเศรษฐกิจขาขึ้น ไม่รู้สึกกังวลใจใดๆ เป็นช่วงที่เสี่ยงสูงสุด กลับกันช่วงที่ทุกคนกำลังหวาดกลัว พยอขายหุ้นในราคาที่ต่ำกว่าทุน เป็นช่วงที่เสี่ยงต่ำสุด เพราะต่อให้ดัชนีดาวโจนส์ลดต่ำลงมามากถึง 10,000 จุด ยังไงก็จะต้องข้ามผ่านตัวเลข 19,000 จุดไป กลับไปแตะที่ 29,000 จุดได้ในสักวันหนึ่ง

เงินแต่ละก้อน มีระยะเวลาแตกต่างกัน

ในภาพยนตร์เรื่อง *ทะยานดาวฤกษ์โลก (Interstellar)* มีฉากหนึ่งเผยให้เห็นว่า กระจกของกาลเวลาไหลไปไม่ตรงกัน ยานอวกาศซึ่งเดินทางออกนอกโลกผ่านรูหนอน เมื่อไปถึงกาแล็กซีอันห่างไกล ขณะที่บนยานอวกาศใช้เวลาแค่ 2 ปี ทว่าโลกกลับผ่านไบนานถึง 23 ปี แสดงให้เห็นว่าเวลาในห้วงอวกาศดำเนินไปช้ากว่าเวลาบนโลก ทั้งนี้เป็นเพราะในบริเวณที่มีแรงดึงดูดสูง อิทธิพลของหลุมดำจะส่งผลให้เวลาเคลื่อนผ่านอย่างเชื่องช้า

กาลิเลโอเคยกล่าวถึงหลักสัมพัทธภาพไว้ว่า “กฎทางฟิสิกส์จะเหมือนกันสำหรับผู้สังเกต 2 คน ซึ่งเคลื่อนที่สัมพัทธ์กันด้วยความเร็วคงที่” ทว่านักวิทยาศาสตร์กลับค้นพบว่า “ความเร็วของแสงคงที่เสมอ” หลักสัมพัทธภาพจึงถูกทำทนายอีกครั้ง ในกรณีที่เราขึ้นรถไฟ หากอยากราค่าความเร็วของฝ่ายตรงข้าม ต้องคำนวณด้วย “กฎการเคลื่อนที่” ในทางฟิสิกส์ ทว่าเราไม่อาจใช้กฎนี้คำนวณค่าความเร็วของแสงได้ ไอน์สไตน์เป็นผู้เสนอ “ทฤษฎีสัมพัทธภาพพิเศษ” เพื่อพิสูจน์ว่าเวลาของคนที่ยุคหนึ่งกับเวลาของคนที่ยุคอื่นที่มีค่าต่างกัน

ผมขอพักกฎวิทยาศาสตร์ที่ค่อนข้างยากไว้แค่นี้ก่อน เรามาทำความเข้าใจกันแบบง่าย ๆ เถอะ เวลาตกหลุมรักใคร่หรือได้ทำงานที่ชอบ เวลาจะผ่านไปอย่างรวดเร็ว แต่เวลาอยู่บนที่นั่งแคบ ๆ ในเครื่องบินก็ไม่กี่ชั่วโมงเรากลับรู้สึกยาวนานเหมือนหนึ่งวัน กว่าที่จะถึงวันรับเงินเดือนในแต่ละครั้ง เชื่องช้ามาก ในขณะที่วันจ่ายหนี้เดินทางมาถึงในชั่วอึดใจ มีหลายคนบอกรวยิ่งอายุเยอะ เวลายิ่งผ่านไปเร็วขึ้น สำหรับคนเกษียณวัย 60 ปี หนึ่งปีอาจรู้สึกเหมือนแค่ 1 นาทีใน 60 นาที ส่วนเด็กอายุ 6 ขวบ 1 ปี

อาจยาวนานเท่ากับ 10 ปี ไม่ว่าจะคนหรือโลกนี้ เวลาล้วนไม่เคยไหลไปตรงกัน

เงินก็ได้รับอิทธิพลจากทฤษฎีสัมพัทธภาพพิเศษนี้โดยตรง กระแสเวลาของเงินแต่ละก้อนไหลต่างกันตามแหล่งกำเนิดและจำนวน แม้จะเป็นเงินจำนวนเท่ากัน กระแสเวลาก็อาจไหลต่างกันตามแหล่งกำเนิด และตามอุปนิสัยของเจ้าของเงิน และถึงแม้จะเจ้าของคนเดียวกัน เงินแต่ละก้อนก็มีกระแสเวลาเป็นของตัวเอง ในการลงทุนเดียวกัน อาจมีเงินที่กระแสเวลาไหลผ่านไปช้า ๆ สามารถอดทนรอคอยได้ดี จับกลุ่มกับเงินก้อนอื่น ๆ ได้กับเงินที่รีบร้อน กระสับกระส่าย ไม่สามารถคบหากับเงินก้อนอื่นได้อย่างสนิทใจ แม้กระทั่งเงินก็จำเป็นต้องมีเวลา ถึงจะคบหากับเพื่อน มีคนรัก และแต่งงานได้ ดังนั้นแม้เราจะลงทุนหุ้นในจังหวะเดียวกัน แต่เงินบางก้อนคือเงินทุนสำหรับแต่งงานปีหน้า เงินบางก้อนคือเงินจ่ายค่าเทอมเทอมหน้าที่น่ากลัวที่สุดคือเงินเลวออกจากการกู้เงิน เนื่องจากเงินก้อนนี้อาศัยการกินเงินต้น แล้วเติบโตขึ้นเหมือนมนุษย์กินคน วิ่งพล่านไปทั่ว ก่อนหันมากระโดดจับเงินต้นกับเจ้าของเงินกินเป็นอาหาร ในทางตรงข้าม มีเงินบางก้อนที่พร้อมจะอยู่นิ่ง ๆ ในที่ที่จัดสรรไว้ได้นานถึง 10 ปี 20 ปี เงินแบบนี้จะคอยดูแลเราได้ดีกว่า

ในดวงตามนุษย์อาจเห็นแค่จำนวนเงิน แต่แท้จริงแล้วเงินค่อย ๆ เติบโตในสภาพแวดล้อมต่าง ๆ เพื่อไปหาเจ้าของ เงินซึ่งอยู่ในอ้อมอกของเจ้าของคนหนึ่ง มีทั้งเงินที่มีเวลามากกับเงินที่ไม่ค่อยมีเวลา และเมื่อไหลไปอยู่กับเจ้าของคนใหม่ กระแสเวลาของเงินก็จะถูกปรับเปลี่ยนไปตามเจ้าของคนใหม่ ถ้าเจ้าของมีเงิน ซึ่งมีเวลามากอยู่ก่อนแล้ว เงินที่เพิ่มเข้ามาก็จะพลอยมีเวลามากตามไปด้วย การที่เจ้าของสูญเสียเงินเป็นจำนวนมาก เป็นเพราะไม่มีเวลาให้กับเงินมากพอ เจ้าของจึงต้องปฏิบัติกับเงินให้ดี

